

Phá Giới

Contents

Phá Giới	1
1. Chương 1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2: Hoà Thượng	2
3. Chương 2: Hồ Yêu	2
4. Chương 3: Chùa Miếu	3
5. Chương 4: Côn Trùng	4
6. Chương 5: Làm Gà	7
7. Chương 6: Trụ Trì	9
8. Chương 7: Mẫu Thân	12
9. Chương 8: Nguyên Tiêu	14
10. Chương 9: Huỳnh Đề	16
11. Chương 10:	19
12. Chương 11: Xuống Núi	22

Phá Giới

Giới thiệu

Thể loại: Đàm mỹ, nguyên sang, cổ trang, thuần ái, cổ sắc cổ hương, ái tình, chủ thụ, nhẹ nhàng, 1x1, thanh thủy vănC

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/pha-gioi>

1. Chương 1: Tiết Tử

Người tu Phật có bát giới:

Nhất giới sát sinh, không sát ý, từ niệm chúng sinh, không được giết hại các loại nhuyển động;

Nhị giới trộm cắp, không nghĩ trộm cắp, nghĩ việc bố thí, loại trừ ý tham;

Tam giới dâm dục, không có ý dâm, không nghĩ chuyện phòng phe, tu trì phạm hành, không được tà dục;

Tứ giới nói dối, không nói dối, luôn thật thà, không được lừa dối, tâm khẩu tương ứng;

Ngũ giới uống rượu, không uống rượu, không say xỉn, ý thức tỉnh táo;

Lục giới lấy hương hoa, không đòi hỏi, không lấy hương hoa, không tô son phấn, không ca múa xướng nhạc;

Thất giới nằm ngời giường cao rộng, không đòi hỏi, không nằm giường cao to, giường chiếu đơn giản, không được ngồi cao nằm cao, luôn nhớ kinh đạo;

Bát giới ăn không đúng giờ, phụng pháp, quá trưa không ăn.

2. Chương 1-2: Hoà Thượng

Ngày xưa có ngọn núi, trên núi có tòa miếu, trong miếu có một tiểu hòa thượng. Tiểu hòa thượng lên núi trốn củi, nghe thấy trong bụi cỏ có âm thanh lạ, rẽ bụi cỏ ra, thấy một con hồ ly toàn thân tuyết trắng chân sau bị kẹp vào bẫy thú, giấy mãi không thoát được.

“A Di Đà Phật!” Tiểu hòa thượng thả bó củi xuống.

Gặp người, hồ ly nhe răng nhọn, bộ mặt hung ác.

“Tiểu hồ ly, đừng sợ, ta tới cứu ngươi mà.” Tiểu hòa thượng ngồi xổm xuống bên cạnh bẫy thú, dùng sức tách ra, đến nỗi gương mặt tròn mồm mồm đỏ bừng, kẹp bẫy thú vẫn không chút sút mẻ.

Xác thực người đến không có ác ý, hồ ly thu răng lại, lặng yên nhìn tiểu hòa thượng.

Tiểu hòa thượng xuất hết khí lực từ khi bú sữa mẹ ra, cuối cùng cũng tách được cái kẹp, mình thì đặt mông té ngổ trên mặt đất ngay tức khắc.

Hồ ly vừa được thả tự do, lập tức trốn không thấy bóng dáng tăm hơi.

“Tiểu hồ ly, ngươi bị thương, trong miếu có thuốc! Tiểu hồ ly!” Tiểu hòa thượng đứng dậy, kêu mấy lần, vẫn không thấy hồ ly đâu, cũng phải thôi, vừa định công gánh củi lên, nghĩ nghĩ, lại đặt củi bên cạnh kẹp bắt thú, chấp tay trước ngực, “A Di Đà Phật, người xuất gia không có vật ngoại thân, chỉ có thể lấy bó củi này chống đỡ cho hồ ly nhà người. Đạo có một câu cửa miệng, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp, Phật viết chúng sinh ngang hàng, cứu hồ ly giống như cứu người, công đức vô lượng. Vạn mong thí chủ chớ trách.”

Ở một nơi mà tiểu hòa thượng không chú ý tới, hồ ly vuốt cằm y con người, như có điều suy nghĩ.

Đạo này lướt face tôi hay thấy mấy nick bựa bựa về Ma đạo tổ sư kiểu: JJ Lam Trạm, Sell Sơn Trà, Mất Cửa Kim Lăng, Gậy Trúc, Độn Ngực Cửa Vợ Giang Trùng, Tinh Trùng Tiết Dương, Lưỡi Cửa A Tiệp, Ti Cửa Kim Lăng, Mạt Nghịch Lam Gia, Đá Quy Huấn.... Phải nói là đủ loại đồ vật, tôi tự hỏi sao chưa thấy bé sọc toi Tị Trần đâu

3. Chương 2: Hồ Yêu

Cốc cốc cốc, có người gõ cửa gỗ của căn phòng nhỏ nhà thợ săn.

Thợ săn mở cửa, nhìn thấy một con hồ ly ở ngoài, miệng ngậm một con thỏ chết, thấy thợ săn, đặt con thỏ bên chân thợ săn.

“Ồ, là một con hồ ly, còn biết báo ơn?” Thợ săn thấy kẹp bắt thú dính máu, bên trong lại rỗng tuếch, bên cạnh đặt đó một bó củi, liền biết chắc là hòa thượng trên núi làm chuyện tốt, vốn cho rằng một lần về tay không, ai ngờ con hồ yêu đây lại báo ơn không giết.

Thợ săn đang đắc ý, hồ ly đã hai ba phát nhảy lên bàn, dựng chân sau đứng lên như người, lấy ra một cái lá sen, bỏ gà nướng của thợ săn vô trong, dùng lá sen gói kỹ lại, rất lão luyện buộc dây vào.

“Mày làm gì thế?” Lờ ra khỏi miệng, thợ săn mới ý thức được mình thế mà lại nói chuyện với một con súc sinh.

“A Di Đà Phật.” Chân trước của hồ ly chấp trước ngực, miệng phun tiếng người, “Người xuất gia không có vật ngoại thân, chỉ có thể dùng con gà này chống đỡ cho nhà người. Đạo có một câu cửa miệng, cứu một

mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp, Phật viết chúng sinh ngang hàng, cứu gà giống như cứu người, công đức vô lượng. Vạn mong thí chủ chớ trách.” Dứt lời xách theo gói lá sen có gà nướng bên trong nghênh ngang rời đi, một mạch đi rất xa, mới nghe được tiếng thợ săn kêu sợ hãi: “Hồ ly tinh kia!!!!”

(Ha ha, tiểu hồ ly bắt chước tiểu hòa thượng, a ha ha moe quá đi ~~)

Cái đoạn thoại kia không phải chú ngữ niệm trước khi muốn trao đổi đồ vật sao? Tiểu hòa thượng rõ ràng đã nói vậy, chẳng lẽ nó làm sai chỗ nào à? Hồ ly run rẩy lỗ tai lớn, nghĩ nửa ngày vẫn không nghĩ ra mình làm có chỗ nào không đúng, chỉ có thể nhún vai, vác theo gà nướng đi đưa cho tiểu hòa thượng.

Cưng à, tiểu hòa thượng không ăn gà nha

~Tôi tu thành tinh rồi nè, Giày Độn A Dao xin kính chào quý khách (^ ^)

4. Chương 3: Chùa Miếu

Trước đó hồ ly vẫn luôn đi theo tiểu hòa thượng về trong miếu, thấy tiểu hòa thượng vì không mang bó củi về, bị đóng cửa giam giữ, cảm thấy y nhất định vừa đói lại lạnh, mới nghĩ sẽ mang gà tới cho y ăn. Vì để đảm bảo gà nướng không bị lạnh, hồ ly dùng chân trước ôm gà nướng trong ngực, gian nan dùng chân sau đi thẳng vào trong miếu. Đi thẳng đến kho củi tiểu hòa thượng bế quan, mới thả chân trước xuống, miệng ngậm gà nướng bọc trong lá sen đi đưa cho tiểu hòa thượng.

Trong miếu tối như bưng, bên trong kho củi không có tiếng động, tiểu hòa thượng còn chưa ngủ. Hồ ly thấy dưới cửa sổ có một vạc nước, đứng ở trên có thể dễ dàng với tới cửa sổ, thả người nhảy lên, không thể tưởng được nắp trên vạc nước chưa đóng kín, hồ ly chỉ cảm thấy dưới chân trơn trượt, toàn bộ thân mình liền ngã tùm vồ chum nước.

“Ai ở bên ngoài?” Hồ ly nghe thấy bên ngoài có người nói chuyện, nhưng không phải giọng nói của tiểu hài tử, toan phóng đuôi chạy ra ngoài, lại thấy trước mắt là một hòa thượng.

(Lúc này tiểu hoà thượng mới 6 tuổi)

Toi đời, lão hồ ly trước kia mang nó theo tu hành đã nói qua, thấy hòa thượng đạo sĩ, nhất định phải lui thật xa, bằng không sẽ bị bọn họ bắt nhốt lại, sau đó không về được nữa. Tiểu hồ ly thực sự muốn gặp tiểu hòa thượng, cho rằng trẻ như vậy sẽ không gặp người khác, ai ngờ lại vừa vặn bị một thanh niên hòa thượng tóm.

“Sư huynh, bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy?” Tiểu hòa thượng kiễng mũi chân, miễn cưỡng úp sấp trên cửa sổ, thấy thanh niên hòa thượng trong tay xách theo con hồ ly hoang, lập tức hai mắt tỏa sáng, “Tiểu hồ ly!”

“Sư đệ, là người đã cứu tiểu hồ ly?” Thanh niên hòa thượng buông hồ ly, vừa định lấy tay áo lau cho nó, tiểu hồ ly đã theo cánh cửa mở rộng tót vào kho củi ngay tức khắc, trốn sau lưng tiểu hòa thượng về mặt cảnh giác nhìn hẩn.

Thanh niên hòa thượng bắt đặc dĩ ở lại bên ngoài.

“Tiểu hồ ly, đây là sư huynh của ta, sợ ta ngủ ở kho củi lạnh, đến mang chăn mền thôi.”

Hồ ly thấy trong xó kho củi xác thực có một chồng chăn mền, thanh niên hòa thượng cũng không đến gần cửa sổ, chỉ cười dịu dàng nhìn nó, cuối cùng yên lòng, bắt đầu vẫy vẫy lông trên người.

“Tiểu hồ ly!” Tiểu hòa thượng tránh không kịp, bị văng một thân nước.

Cơ bản đã vẩy khô lông, tiểu hồ ly mới phát hiện mình vẩy khiến tiểu hòa thượng ổng quần toàn nước, về mặt hổ thẹn, theo thói quen ôm đuôi, muốn che mặt, lại phát hiện lông đuôi bị dính nước, không còn bung

xù mà nhỏ xinh như đuôi chuột, vôi vàng giấu đuôi ra sau lưng, dùng chân trước bắt lấy lỗ tai lớn che kín hai con mắt.

Thanh niên hòa thượng thấy buồn cười: “Ta mang cho ngươi bộ quần áo khác nha.”

“Vâng.” Tiểu hòa thượng qua ôm hồ ly, cầm tay áo lau khô nước trên người nó, “Sư huynh, phiền huynh lấy thêm thuốc trị thương và vải bông nhé. Tiểu hồ ly rơi vào bẫy của thợ săn nên bị thương.”

Thấy thanh niên hòa thượng đi rồi, hồ ly nhẹ nhàng thở ra, duỗi tiểu móng vuốt đem bảo bối gà nướng ôm suốt một đường cho tiểu hòa thượng, lập tức thấy trong lá sen nước tí tách chảy ra ngoài, dưới lớp lông tuyết trắng liền đỏ một mảng, cảm thấy lễ vật không dùng được, thu lại cũng không xong.

“Đây là cho ta sao?” Tiểu hòa thượng đón lấy bọc lá sen của hồ ly, “Cảm ơn ngươi. Người xuất gia quá trưa không ăn, ngày mai ta ăn được chứ?”

“Ừh!” Hồ ly ngồi đối diện tiểu hòa thượng, đuôi to xù vì dính nước, mà biến thành nhỏ xinh dài mảnh, nhưng vẫn ở sau lưng vẩy vẩy đặc biệt vui sướng.

“Bên trong là cái gì thế?” Đồ này ngày mai có thể ăn, nhưng lễ vật đã nhận không được đến ngày mai mới mở. Tiểu hòa thượng hai ba phát gỡ bọc lá sen, thấy bên trong là gà nướng, sợ hãi quá: “A Di Đà Phật, ngươi sao có thể trộm thứ này?”

“Là ta lấy thử đổi với thợ săn mà!” Hồ ly vôi vàng phân bua.

“Thỏ ở đâu ra?”

“Ta tóm trên núi đấy.” Sợ tiểu hòa thượng không tin, tiểu hồ ly cố ý bỏ thêm một câu, “Ta bắt thỏ rất giỏi.”

“Ngươi sát sinh rồi hả?! A Di Đà Phật, tội lỗi...” Tiểu hòa thượng ra sức nhớ lại đoạn niệm kinh siêu độ cho gà nướng phải làm như thế nào, nghĩ nửa ngày mới ý thức được được một sự kiện, “Tiểu hồ ly, ngươi... biết nói chuyện sao?”

Bị phát hiện đã tu luyện thành tinh rồi? Tiểu hòa thượng có bị dọa sợ không ta? Có muốn tóm nó không? Thanh niên hòa thượng ban nãy có phải muốn đi lấy pháp khí thu phục nó không? Hồ ly quay đầu tranh thủ thời gian chạy trốn.

“Tiểu hồ ly!”

Hồ ly lẩn đến đâu cũng không ngoảnh lại, da lông trắng muốt rất nhanh biến mất trong bóng đêm.

“Tiểu hồ ly...” Tiểu hòa thượng méo miệng, “Miệng vết thương của ngươi còn chưa băng bó đâu.”

5. Chương 4: Côn Trùng

Yêu quái báo ơn, phương thức thường thấy nhất là lấy thân báo đáp. Hồ ly vẫn còn nhớ lần trước vào thị trấn, trốn trong góc tường của quán trà một bên gặm hạt dưa, một bên nghe kể chuyện, tiên sinh kể truyện “Bạch Xà truyền” đã nói vậy — từ khi có thể nghe hiểu tiếng người, hồ ly liền đam mê nghe kể chuyện, nếu không phải chủ quán về sau nuôi một con chó lớn hung dữ, mỗi lần thấy hồ ly chó lại sủa, hồ ly thật không nỡ buông bỏ đam mê bé bỏng này. Nhưng tiểu hòa thượng tuổi còn nhỏ, hồ ly cũng chưa tu luyện thành hình người, phương pháp lấy thân báo đáp xem ra không thể thực hiện rồi. Tiên sinh kể chuyện còn nói Bạch nương tử uống rượu Hùng Hoàng* trong tết Đoan Ngọ xong liền hiện nguyên hình, tươi sống hù chết ân nhân cứu mạng, hồ ly cũng không muốn vô ý hù chết tiểu hòa thượng, tuy hiện tại nó dùng nguyên hình chạy loảng quảng khắp đường, nhưng cũng chưa dọa được bất luận kẻ nào, da lông trắng tuyết ngược lại sẽ thường xuyên hấp dẫn thợ săn truy bắt.

*Rượu Hùng Hoàng: tên khoa học là Realgar, hay còn gọi là Minh Hùng Hoàng, Hùng Tinh, Yêu Hoàng, là một loại đá dùng làm thuốc, hay ngâm rượu. Trong tích Thanh Xà Bạch Xà, Bạch tỷ tỷ đã uống loại rượu thường dùng trong tết Đoan Ngọ - rượu Hùng Hoàng và hiện nguyên hình là một con rắn màu trắng rất lớn.

Tiểu hòa thượng gây guộc thực đáng thương, lúc y ôm hồ ly, hồ ly bị xương sườn cộm lên của y chọc đau. Nhất định hai đại hòa thượng trong miếu không cho y ăn ngon! Hồ ly ngấm lại, cũng thấy bất bình thay tiểu hòa thượng. Mặc dù lúc hồ ly một tuổi, đã bị cha mẹ đuổi ra khỏi hang tự mình kiếm ăn, nhưng hồ ly một tuổi đã là hồ ly trưởng thành rồi, trước đây, cha mẹ vẫn luôn tìm các loại đồ ăn ngon cho nó và huynh đệ tỷ muội đồng thai, tình nguyện chịu đói, cũng phải để đảm tiểu hồ ly no bụng.

Nếu đại hòa thượng đã không chăm sóc tiểu hòa thượng, hồ ly ta sẽ tới! Trước mắt hồ ly mới nghĩ được một cách báo ơn duy nhất, chính là tìm thiệt nhiều đồ ăn ngon cho tiểu hòa thượng, vỗ y béo lên một chút. Nhưng hòa thượng ăn gì? Sau đó hồ ly trộm quay lại miếu xem qua, trông thấy gần miếu có nhiều hơn một ngôi mộ nho nhỏ, tuy không hiểu trên bia gỗ khắc chữ gì, nhưng hồ ly đào lên thấy chính là gà nướng nó mang cho tiểu hòa thượng.

Nhân loại thật phiền phức, rõ ràng đều là đồng loại, vì sao đồ thợ săn ăn hòa thượng không ăn? Dù trăm mối không có cách giải, vì để tránh sai lầm xuất hiện lần nữa, hồ ly quyết định mạo hiểm đột nhập vào miếu lần hai, thực địa khảo sát một phen xem hòa thượng ăn gì.

Tiểu hòa thượng và sư huynh cùng nhau bận rộn trong vườn rau. Sư huynh xới đất cho củ cải trắng, tiểu hòa thượng ngồi chồm hổm trên đất dùng đũa gấp sâu trên lá từng đũa từng đũa thả vào bát.

Sư huynh trong lúc vô tình thoáng nhìn vườn rau bên cạnh thấy nhiều hơn một cái bóng trắng, soi kỹ, chỉ là một cục lông trắng, dùng hai chân trước ngẩn nhỏ cầm một mảnh lá chuối tây cục lớn che trước mặt mình. Vì lá chuối tây quá lớn, hồ ly giữ khá khó khăn, đứng thật xa vẫn có thể thấy rõ lá chuối tây đung đưa đung đưa, ngược lại đặc biệt gây sự chú ý, chớ nói chi đến bên cạnh lá còn lộ ra đôi tai nhọn trắng muốt cùng chiếc đuôi to lắc lắc không ngừng, bạn nhỏ hồ ly muốn hóa trang nghe lén cũng thật khó khăn.

Sư huynh bất động thanh sắc, tiếp tục cuộc: “Sư đệ, tiểu hồ ly hôm qua thế nào rồi?”

Lỗ tai đằng sau lá chuối lập tức dựng thẳng.

“Đệ hình như hù đến nó mất rồi.” Tiểu hòa thượng đưa lưng về phía hồ ly, không thấy được dị tượng đằng sau, “Sư huynh, làm sao để tiểu hồ ly không sợ đệ đây? Kỳ thật đệ đặc biệt muốn kết bằng hữu với nó.” Cho dù biết hồ ly nói được tiếng người. Tiểu hòa thượng một chút cũng không sợ, thật sự. Nhưng đang ở trước mặt sư huynh, tiểu hòa thượng vẫn không dám nhắc tới chuyện hồ ly nói tiếng người, sợ sư huynh nghĩ lầm hồ ly là hồ yêu, sẽ đi hại người. A Di Đà Phật, Phật tổ ở trên, tiểu hòa thượng đây không dám nói láo, chỉ là không nói đầy đủ sự thật mà thôi.

Nghe được lời của tiểu hòa thượng, không riêng lỗ tai, đuôi hồ ly cũng hưng phấn dựng thẳng.

“Chắc có lẽ bị thợ săn bắt được nhiều lần, nên cảnh giác với con người thôi.”

Đằng sau lá chuối tây hé ra hai con mắt to tròn đen láy, vô cùng cảm kích nhìn sư huynh, thấy sư huynh nhìn qua, vội vàng lui về sau lá chuối.

“Thợ săn sao phải làm loại chuyện giết hại sinh linh như vậy chứ?” Tiểu hòa thượng phùng hai má, rất tức giận bất bình thay hồ ly.

“Sư đệ, người xuất gia an nhĩ chê khen, không nghe bất quái, há có thể vì việc nhỏ ấy mà tức giận?” Thấy tiểu hòa thượng vẫn một bộ không phục, sư huynh thở dài, “Còn nhớ câu chuyện Phật tổ dùng thân nuôi hổ, cắt thịt cho umber không?”

Chẳng lẽ hẳn muốn tiểu hòa thượng cắt thịt của mình cho hồ ly ăn?! Tiểu hòa thượng còn chưa lên tiếng, hồ ly đã nổi đay da gà.

“Chim ưng ăn bồ câu, bồ câu chết. Nhưng chim ưng không ăn bồ câu, chim ưng chết.” Tiểu hòa thượng gục đầu xuống, “Thực sự không có biện pháp song toàn nào sao?”

Sư huynh nghĩ nghĩ: “Sư đệ, còn nhớ sư huynh từng kể một câu chuyện cho đệ không? Một kẻ có tiền thành thân, mời thiền sư Chí Công* tới niệm kinh, thiền sư Chí Công khi đó nói gì?”

*Thiền sư Chí Công: muốn tìm hiểu chi tiết mời sớt gút gồ

” “Kỳ kỳ quái, quái kỳ kỳ, tôn nhi lấy tổ mẫu. Heo dê ngồi trên lò gạch, thân mình nấu trong nồi. Nhi nữ ăn thịt mẹ, nhi tử lột da cha. Mọi người tới chúc mừng, ta trông thật quá khổ!” ”

“Lúc tổ mẫu qua đời không yên tâm về tôn nhi, chuyển thể gả cho tôn nhi làm vợ; người làm thịt heo dê ăn thịt chúng, đền bù lại; kiếp sau hóa thành heo dê, mặc người nấu cắt; nhi nữ lấy móng heo ăn, không biết con heo kia chính là mẹ mình chuyển thể; nhi tử lột da lừa làm trống, không biết con lừa kia kiếp trước là cha mình. Có lẽ con mỗi bị thợ săn giết cũng là đền bù lại kiếp trước, có điều huynh và đệ không có ngũ nhân lục thông như thiền sư Chí Công, nhìn không ra thôi.”

Kết kiếp trước, quả kiếp này, nhân loại còn có cách nói như vậy à? Hồ ly định sờ cằm, vừa buông móng, lá chuối mất đi sức chống, lập tức rớt xuống, tiểu hồ ly cuống cuống bắt lấy lá che phía trước thân mình. Kiếp trước ăn thịt heo dê, kiếp này phải biến thành heo dê bị người ăn, chẳng lẽ vì thiếu nợ trong thời gian dài, phải thu tiền lãi, giống tiền trang* của loài người? Hồ ly càng nghĩ càng thấy có đạo lý. Khó trách yêu quái đều gấp rút muốn báo ơn báo oán kiếp này, nếu để tới kiếp sau, thì càng báo không nổi, mà đến kiếp sau sau nữa, lãi mẹ đẻ lãi con thiếu nợ càng không trả hết... Đến lúc đó phải làm thế nào đây? Hồ ly phiền muộn vô loạn một đầu lông, đột nhiên nhớ ra hai móng vuốt đang cào loạn trên đầu, không có móng giữ lá chuối mất rồi. Mất thấy lá rơi xuống, hồ ly hoảng hốt vớ lấy, qua một hồi lâu, mới dám hé mắt liếc trộm. May quá, sư huynh vẫn đang cuốc, tiểu hòa thượng vẫn đang bắt sâu, không ai phát hiện nó. Hồ ly nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục cân nhắc vấn đề lớn - báo ơn. Nhận ơn của người một giọt nước, phải lấy cả dòng suối báo đáp. Tiên sinh kể chuyện đã nói Bạch Nương Tử chỉ ăn một viên tiên đan mà Hứa Tiên nhả ra**, liền muốn lấy thân báo đáp gả cho chàng, tiểu hòa thượng cứu mạng hồ ly, phần ân tình này muốn đời này kiếp này báo hết thì khó lắm, nhưng tuyệt đối không thể kéo dài tới kiếp sau.

*tiền trang: kiểu cửa hiệu cho vay tiền á

**Vẫn là phần về truyện Thanh Xà Bạch Xà, đoạn này ở chỗ chàng Hứa Tiên được Lã Động Tân - một trong bát tiên trong truyền thuyết, cho ăn một viên tiên đan, chàng ăn xong 3 ngày không ăn không uống, vội tìm LĐT, LĐT mang chàng đến Tây Hồ, dốc ngược người làm tiên đan rớt xuống nước, Bạch Xà nhặt được, ăn vào rồi tu luyện thành người, hóa thành Bạch Nương Tử, muốn gả cho Hứa Tiên để báo đáp. Chi tiết mời lên wikipedia

Lấy thân báo đáp gì gì đó, hiện tại hồ ly vẫn chưa làm được, kế hoạch báo ơn còn dài, trước cứ vỗ béo tiểu hòa thượng đã. Hồ ly tiếp tục trốn sau lá chuối quan sát tiểu hòa thượng, suy nghĩ vấn đề quan trọng, đến cùng y ăn cái gì. Hai nhánh gỗ nhỏ dài kia, hẳn là đồ con người dùng khi ăn cơm được gọi là đũa, thì ra hòa thượng cũng ăn côn trùng giống hồ ly nè! Nhưng nhân loại thông minh hơn hồ ly nhiều lắm, biết trồng rau để nuôi trùng, cho côn trùng ăn mập rồi ăn nó. Hồ ly biết phải làm gì rồi.

Liên tiếp mấy ngày, số lượng côn trùng trong vườn rau tăng vọt, tiếc rằng người xuất gia không thể sát sinh, tiểu hòa thượng chỉ có thể gấp côn trùng vô chén, sau đó mang ra ngoài miếu phóng sinh từng con từng con, một đường đều cẩn thận từng li từng tí, không thể để bất kỳ con nào chết. Ngày hôm qua bắt côn trùng xong lưng đau mỗi không thể tả, ngày hôm sau ra xem, trong vườn số côn trùng còn nhiều hơn trước khi bắt. Mỗi ngày nhìn côn trùng trong chén cần rau quả đến ngàn lỗ vạn thủng, tiểu hòa thượng khóc không ra nước mắt.

Hôm qua lúc sư huynh đi rửa nhau nhất thời sơ sẩy, không cẩn thận giết chết một con, bị sư phụ phạt quỳ gối trong Phật đường niệm kinh một đêm. Vì không muốn sư huynh lại bị phạt, tiểu hòa thượng cố tình dậy thật sớm, quyết tâm nhất định phải bắt sạch sâu trong vườn, thật xa phát hiện một nhúm gì màu trắng ngời xồm trong vườn rau.

“Tiểu hồ ly!” Tiểu hòa thượng chạy tới, phát hiện hồ ly đang bắt chước hành động của y, một chân cầm mảnh vỏ cây, bên trong toàn côn trùng, một chân khác cầm hai nhánh cây kẹp sâu, trông như người cầm đũa gấp sâu bọ, ngẩng đầu mở to đôi mắt ngây thơ nhìn tiểu hòa thượng.

“Người tới giúp ta đấy à?” Côn trùng biến nhiều, chắc do thời tiết ấm lên đây mà. Thì ra hồ ly mỗi ngày đều lặng lẽ đến giúp y bắt sâu, tiểu hòa thượng không biết, còn ngại côn trùng quá nhiều, hại y bắt vất vả, thật sự quá không biết điều mà.

Hồ ly cũng không ngờ tới sẽ gặp được tiểu hòa thượng. Các hòa thượng “ăn côn trùng” cũng ăn quá nhanh đi mất, hồ ly phải mỗi ngày chạy khắp núi, mới có thể tìm được nhiều côn trùng như vậy trộm bỏ vô vườn rau, muốn hòa thượng biết côn trùng nhiều ra là do mình. Không ngờ mới qua hai ba ngày, đã bị phát hiện mất tiêu.

Được rồi, phát hiện thì cứ phát hiện. “Hòa thượng, ăn!” Hồ ly hùng hồn dâng lên một vỏ cây đầy côn trùng.

Tiểu hòa thượng ngây ngẩn cả người.

“Ăn? Côn trùng?” Hồ ly nghiêng đầu, hoài nghi có phải do mình phát âm sai hay không, định làm mẫu, bốc một nắm côn trùng lên nhét vào miệng nhai nhóp nhép.

Tiểu hòa thượng trực tiếp nôn ọe.

Aizz ngày đầu tiên đi học ~ suýt cuốc bộ →__→

Suýt quên đăng truyện luôn

6. Chương 5: Làm Gà

Thì ra hòa thượng không ăn côn trùng, toi công mấy hôm trước bận rộn. Hồ ly úp sấp trên cửa sổ nhỏ của phòng bếp trong chùa, dùng tiểu móng vuốt chống cằm, vẻ mặt u buồn. Mặc dù biết mấy hôm trước số côn trùng trong vườn tăng mạnh, là do tiểu hồ ly nghĩ lầm hòa thượng ăn côn trùng, tiểu hòa thượng cũng không trách nó, hồ ly tổng cảm giác trọng trách báo ơn trên vai lại tăng thêm một tầng, ngày càng trĩu xuống.

Bên ngoài truyền đến giọng nói của sư huynh: “Sư đệ, ta hôm nay đi hóa duyên có mang trứng gà về, chúng ta hôm nay chưng bánh trứng* ăn nha.”

*Bánh trứng: , tiếng Anh là egg tarts, người xuất gia có thể ăn trứng gà nhà, thông tin sọt gg, hình minh họa:

Hòa thượng ăn trứng gà? Lỡ tai hồ ly dựng thẳng lên. Bất quá lần này thẩm thía giáo huấn bữa trước. Vì để tránh lần nữa phát sinh hiểu lầm, hồ ly nhào người về phía trước, thấy sư huynh bung lên một bát bông sen trứng xốp xốp mềm mềm, tiểu hòa thượng hai mắt tỏa sáng, nhưng có sư phụ ngồi cạnh, không dám động trước.

Lão hòa thượng nhíu đôi lông mày rậm nhìn nhìn, bàn tay run rẩy múc một muống bỏ vô chén, nhưng không hề động: “Người già cả, nhiều như vậy ăn không vô, còn lại các con ăn đi.”

Tiểu hòa thượng lập tức hai mắt tỏa sáng nhìn sư huynh.

“Tiểu quỷ tham ăn.” Sư huynh dí dí mũi tiểu hòa thượng, “Sư huynh ăn trứng gà sẽ bị tiêu chảy, đệ ăn đi.”

Xác thực hòa thượng ăn trứng gà, trên núi có gà rừng, có thể bắt về nuôi trong miếu mỗi ngày để trứng cho tiểu hòa thượng ăn. Hồ ly dẫn đo nhìn lướt qua hai người còn lại trên bàn cơm. Hòa thượng trong miếu tổng cộng chỉ có thầy trò ba người đây. Sư huynh tâm địa thiện lương, có để thuốc trị thương và vài băng bó lại vườn rau cho tiểu hồ ly. Tuy nhiên hồ ly đã thành tinh, miệng vết thương khôi phục đặc biệt nhanh, cơ bản không cần dùng những thứ này, ý tốt của sư huynh hồ ly vẫn ghi nhận. Ngay từ lần đầu nhìn thấy lão hòa thượng, trong lòng hồ ly vẫn còn có chút tâm thần bất định, sợ ông là cao tăng đắc đạo gì gì đó, sống để trăm yêu trừ ma. Nhưng lại nhìn lão hòa thượng gầy như que củi, làn da còn nhăn nheo hơn vỏ cây đào sống năm trăm năm trên vách núi, ăn cơm cũng run run rẩy rẩy, tựa như một cơn gió thổi qua cũng có thể thổi đến rơi rụng lá tã, tuổi đã già sức đã yếu, chỉ sợ ngay cả hồ ly ở đâu cũng không nhìn được. Xem ra sau này có thể an tâm lớn mật tới chùa tìm tiểu hòa thượng rồi.

Tiểu hòa thượng ôm chổi lớn quét lá rụng trong đình viện, đột nhiên dỗi thấy hồ ly ngậm hai con gà rừng sắc lông lông lẩy, sợ hãi quá độ: “Tiểu hồ ly, sao ngươi lại sát sanh nữa rồi?”

Hồ ly há miệng ra, hai con gà rừng lập tức phịch một cái rơi xuống thỏa mãn chạy khắp sân, đá lá rụng tiểu hòa thượng vừa quét lung tung khắp nơi. Hồ ly nhe răng, hai con gà rừng sợ tới sức đứng nghệt tại chỗ, nhìn nhìn lá rụng trên đất, lại nhìn nhìn nhau, ngoan ngoãn cắp lá về chỗ cũ.

“Thật lợi hại quá!” Tiểu hòa thượng xem đến gốc luôn, “Ngươi có thể chỉ huy chúng làm việc kia.”

“Chúng mỗi ngày sẽ đẻ trứng cho ngươi ăn.” Hồ ly chỉ vào hai con gà rừng, khí phách mười phần tuyên bố.

“Thật vậy sao?” Tiểu hòa thượng vui mừng quá đỗi, “Chúng ta làm ổ cho tụi nó đi.”

Tiểu hồ ly nhẹ gật đầu, trước khi đi còn không quên liếc hai con gà một cái tràn ngập ý vị uy hiếp, hai con gà sợ tới mức ôm nhau lạnh run lập cập, cứ như sắp khóc đến nơi.

Sư huynh vừa đi hóa duyên về, thấy tiểu hòa thượng đang làm ổ gà, hồ ly ôm nhánh cây chạy tới chạy lui như con người, ở bên làm trợ thủ cho tiểu hòa thượng. Trong góc tường, hai con gà rừng tội nghiệp co lại một chỗ, có vẻ tiểu hòa thượng và hồ ly không phải đang làm ổ cho chúng nó, mà là làm máy phạt đầu.

“Sư huynh!” Mắt thấy sư huynh trở về, tiểu hòa thượng không ngừng khoe đồ mới, “Đây là A Hồng và A Lục, do tiểu hồ ly mang về đó, thế là sau này chúng ta có thể mỗi ngày ăn trứng gà rồi. Huynh xem, màu lông của A Hồng A Lục đẹp như vậy, trứng để ra nhất định ăn rất ngon.”

Cái gì mà mang về chứ, rõ ràng là bị bắt cóc về đây không phải sao? Gà rừng lông đỏ được gọi “A Hồng” bị cắn đứt mất hai cọng lông đuôi, gà rừng lông xanh được gọi “A Lục” lông trên cánh bên trái tất cả bị cắn trụi lủi.

Cứ thử một hôm không đẻ trứng xem, hừ hừ... Hồ ly lườm hai con gà, tràn ngập uy hiếp bẻ gãy một nhánh cây.

A Lục hai mắt tròn trũng, hôn mê bất tỉnh.

A Hồng hận bản thân sao lại kiên cường như vậy chứ, đến bất tỉnh cũng không được.

“Ồh...” Sư huynh không nỡ đập vỡ nguyện vọng tốt đẹp của tiểu hòa thượng, do dự cả buổi, cuối cùng vẫn quyết định nói thật, “Sư đệ, đó là hai con gà cha, không biết đẻ trứng đâu.”

Gà cha? Hồ ly nhìn qua hai con gà rừng. Hồ ly cha và hồ ly mẹ không khác biệt quá lớn, hồ ly thấy nhân loại nếu là nữ thường trang điểm xinh đẹp, nam thì đen đui xấu xí, liền cho rằng lớn lên đẹp để đương nhiên là mẹ, còn cố ý chọn hai con màu lông hoa lệ nhất bắt về, lại là gà cha?! Còn là cả hai luôn?!

A Hồng một bên đẩy đẩy cánh A Lục, một bên gật đầu. Xinh đẹp như vậy, tại sao có thể là mẹ?

“Hả? Đẹp như vậy mà là gà cha?” Tiểu hòa thượng gãi gãi ót, “Lúc xuống núi hóa duyên, đệ đều thấy các nữ thí chủ tô son điểm phấn, khoác xiêm y rực rỡ màu sắc, còn tưởng trông đẹp mắt đều là mẹ nữa.”

Sư huynh nhin không được cười rộ: “Gà không phải người, màu lông đẹp để đều là gà cha hết, đen bóng xấu xí mới là gà mẹ.”

Tiểu hòa thượng vẻ mặt thất vọng: “Vậy không có trứng gà ăn nữa sao?”

Đáng tiếc không có trứng gà ăn, không đẻ trứng được cũng sẽ không cần giết chết nhỉ? Được cứu rồi! Được cứu rồi! A Hồng ra sức lay cánh A Lục, thấy nó mãi không tỉnh, dứt khoát mổ cho vài phát, huynh đệ cùng thuyền ôm chầm chúc mừng nhau sống sót sau tai nạn.

Thấy hồ ly cụp lỗ tai, tâm sư huynh có chút không đành lòng: “Nghe nói nuôi mấy con gà cha này, gà mẹ sẽ đẻ được càng nhiều trứng. Chúng ta có thể giữ lại A Hồng A Lục, chỉ cần nuôi thêm mấy con gà là được rồi.”

Lần này không phải không công, chẳng qua là bắt thiếu thôi ha? Lỗ tai hồ ly dựng thẳng lên. Đen bóng xấu xí mới là gà mái, chop được gà mái sẽ có thể đẻ trứng cho tiểu hòa thượng ăn, hồ ly lần này sẽ không nhầm lẫn nữa.

Vài ngày sau, vườn rau bên cạnh chùa có nhiều thêm một chiếc chuồng gà lớn, bên trong nuôi hai con gà trống cùng hơn mười con gà mái, nhưng số trứng chỉ miễn cưỡng đủ cho ba hòa thượng ăn.

Vì vấn đề có gà trống nhưng vẫn ít trứng, hồ ly rất chân thành hỏi thăm từng con gà mái, gà mái trả lời câu trả lời của nó trên cơ bản có thể quy lại — “Ồ...” “Ha ha...” “Hừ!” Về sau bị hỏi đến phiên luôn, tất cả gà mái rốt cục nhất trí đáp lại một câu: “Sao không đi tìm gà trống thay vì hỏi chúng ta chứ!”

Vậy nên A Hồng và A Lục bị túm đến trước mặt hồ ly tiếp nhận “một cuộc thẩm vấn tại gia”.

“Bởi vì chúng ta đều không có hứng thú với gà mái.” A Hồng kéo A Lục, ánh mắt hai con gà trống nhìn nhau vô cùng ngọt ngào.

“Vì sao chứ?” Hồ ly rõ ràng nhớ gà rất thích có tam thê tứ thiếp, gà trống trong nông trại dưới núi một mình chiếm hai mươi gà mái còn chưa thấy đủ mà, “Ngại gà mái không đủ nhiều? Hay vẫn chưa đủ xinh đẹp?” Nhưng gà mái hoang dã đều đen bóng xấu xí như vậy hết á, hồ ly muốn chọn cũng chẳng tìm được con nào đẹp cả.

“Có bắt nhiều gà mái hơn nữa cũng vô dụng, bởi vì bọn tôi làm gà*.” A Lục ưỡn ngực, pha lẫn chút tự hào.

*Làm gà: Hán Việt là cảo kê cái này có đúng là làm gà không a? Chẳng lẽ ý A Hồng & A Lục là chúng nó là gà trống nên làm gà trống? Không thể làm gà mái?

“Các người vì sao phải làm gà?” Hồ ly vẫn chưa hiểu.

“Bởi gì chúng tôi là gà, chỉ có thể làm gà mà thôi.” A Hồng mở cánh ra, “Hồ tiên đại nhân, ngài nhìn xem, sinh đã là gà, cũng không phải tội tôi sẵn lòng đúng chứ? Với tư cách là gà, cũng không thể đi làm động vật khác đúng không? Cho nên ngoại trừ làm gà, chúng tôi cũng không tuyển cái gì khác đúng chứ? Vậy nên bọn tôi phải làm gà thôi.”

Hồ ly cái hiểu cái không gật gật đầu, cảm thấy hơi có chút đạo lý. Nhưng hình như vẫn có chỗ nào đó không đúng lắm.

Hôm nọ xem lại bộ truyện đầu tiên mình edit, ôi trời ơi, cứu rồi linh hồn con với!!!

7. Chương 6: Trụ Trì

Là cha?! Lại là cha?!! Tại sao vẫn là cha cơ chứ?!!! Thế bắt nào tất cả đều là cha thế này?!!!! Đối mặt với hai con dê rừng đực một già một trẻ trước mắt, hồ ly sâu sắc cảm nhận thế giới này ác ý bao trùm.

(Cha và mẹ là cách bọn hồ ly bọn ý gọi giống đực và cái, có thể dùng chung cho con người nên tôi để vậy)

Hồ ly đi dạo trong thôn làng dưới chân núi, nghe thấy một nông phụ đỡ con uống sữa dê, nói tiểu hài tử uống sữa dê sẽ cao lớn lên, liền tính đi bắt dê rừng về cho tiểu hòa thượng uống sữa. Hồ ly đứng bên vách núi lưỡn lưỡi một chốc, quyết định chọn một dê nhỏ một dê già đem về, hao hết sức của chín trâu hai hổ mới rước được chúng về miếu, kết quả lão dê rừng nói với hồ ly nó là cha, còn nữa, đừng đánh chủ ý lên dê nhỏ, vì ngay cả con đực cũng là cha nốt.

Là cha! Là cha đó! Đều là cha hết đó! Trên núi chẳng lẽ không có con mẹ nào nữa sao? Sao cứ bắt về đều là cha hết vậy trời? Hồ ly bực bội vò vò lông trên đầu, hoàn toàn quên mất cạnh vườn rau đằng sau miếu còn một đàn mẹ, chỉ có điều... những “mẹ” này chỉ đẻ trứng, không cho sữa được.

“Mẹ của dê nhỏ này đâu mất rồi?” Nhìn bộ dáng chú dê con, có vẻ vừa sinh ra không lâu, hồ ly nghĩ chắc dê mẹ cũng chưa đi xa.

“Bị lang yêu trên ngọn núi phía tây bắt mất rồi, cũng chưa biết sống chết ra sao.” Lão dê rừng chùi chùi nước mắt, “Tội nghiệp con trai nhỏ này của ta, không ăn được cỏ, không có mẹ, sợ là không sống được bao lâu nữa. Nếu hồ tiên đại nhân có thể cứu chuyết kinh* về đây, là đã cứu được cả nhà lão hủ, đừng nói muốn sửa dê, muốn cả mạng lão hủ cũng được tuốt, lão hủ chết trăm lần cũng không hối tiếc, kiếp sau nguyện kết cỏ ngậm vành**, báo đáp đại ân đại đức của hồ tiên đại nhân...”

*chuyết kinh: một cách gọi khác của vợ

**kết cỏ ngậm vành: đền ơn trả nghĩa cho người từng cứu giúp mình. Từ tích Ngụy Khảo không chôn sống ái thiếp của cha mà đem gả cho người khác, sau khi Ngụy Khảo bị giặc bao vây, nhờ có hồn của người cha mà ái thiếp kia kết cỏ vào chân ngựa của giặc, nhờ vậy, Ngụy Khảo thoát được.

Đám dê này đoán chừng trước kia được nuôi trong nhà, chắc cũng giống hồ tiên sinh dạy học được nuôi trong nhà kia, mất đi từng bộ từng bộ sách*. Hồ ly không kiên nhẫn quơ quơ móng vuốt, ý bảo lão dê đừng không cần nhiều lời. Mẹ của dê nhỏ có còn sống hay không, hồ ly không rõ. Nhưng lang yêu trên núi tây dám hại tiểu hòa thượng không có sữa dê uống, nhất định rất chán sống. Nghĩ vậy, hồ ly híп đôi mắt nguy hiểm.

*đoạn này, có thể hiểu mấy con dê kia mất vợ (mẹ) cũng như tiên sinh dạy học mất sách quý, cơ mà tiểu hồ ly a, nói người ta “được nuôi trong nhà” như vậy không đúng nha

Phàm là có thất khiếu*, đều có thể tu luyện thành tiên, nhưng chính thức tu thành trong vạn chỉ có một. So đạo hạnh, không có nhiều yêu quái đứng trên hồ ly, nếu một đối một đơn đả độc tấu, thu thập một lang yêu thì không thành vấn đề. Hồ ly oai phong hùng dũng hiên ngang tới núi tây cứu mẹ dê rừng; không ngờ lang yêu thành tinh tuy có một, nhưng lang yêu này lại chỉ huy một đàn sói khác trên núi.

*thất khiếu: gồm hai lỗ mũi, hai lỗ tai, hai hốc mắt và miệng

Tuy nhiên đây chỉ là một đám sói bình thường chưa qua tu luyện, bởi có lang yêu cầm đầu, đàn sói này đặc biệt đông đúc. Mặc dù hồ ly đạo hạnh cao thâm, chung quy song quyền khó địch tứ trảo, liều mạng bị cào vào đường sâu thấy cả xương, mới cứu được mẹ dê ra, thế cho nên đợi đến khi nó thu thập xong đàn sói, lúc cuối cùng giao chiến với lang yêu, lại bị một tiểu yêu quái đạo hạnh kém xa nó đánh cho chỉ có nước chạy trốn chết.

Gấp rút quay về miếu, sau khi trở lại miếu liền an toàn rồi. Trong bất tri bất giác, tiểu hồ ly đã coi chùa của tiểu hòa thượng thành nhà mình. Cây cối ven đường vụt qua, lang yêu sau lưng hú dài âm ỉ dưới ánh trăng, miếu trên núi đêm tối sáng đèn, chỉ dẫn đường về nhà cho hồ ly. Máu tươi ẩm áp mang theo da lông bị nghiền nát nhỏ suốt một đường, hồ ly không dám dừng lại, sợ một khi dừng lại, mình sẽ không còn khí lực tiếp tục chạy trốn nữa.

Vận hết một tia sức lực cuối cùng chạy đến cửa miếu, vọt vào gian phòng duy nhất vẫn sáng đèn, chui vào dưới màn che, hồ ly mới dám dừng lại thở một hơi, liếm láp miệng vết thương.

Nhịp tim dần bình thường trở lại, hồ ly nghe thấy có người ở bên ngoài. Tiếng gõ mõ hữu khí vô lực, để lại hiệu quả khiến người ta an tâm. Hồ ly cảm giác nhịp tim đập của mình cùng âm thanh gõ mõ dần bình thản yên tĩnh như nhau, dưới màn che thò ra một cái mũi màu đen, xác định không gặp nguy hiểm, mới dám hé đầu ra, thấy lão hòa thượng ngồi bên ngoài niệm kinh.

“... Vô vô minh, diệt vô vô minh tấn, nãi chí vô lão tử, diệt vô lão tử tấn. Vô khổ tập diệt đạo, vô trí diệt vô đắc. Dĩ vô sở đắc cố, Bồ Đề Tát đóa, y bản nhược ba la mật đa cố, tâm vô quái ngại, vô quái ngại cố, vô hữu khủng phố, viễn ly điên đảo mộng tưởng, cứu cánh niết bàn*...” Lão hòa thượng ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn**, một tay cầm tràng hạt, một tay gõ mõ, đôi mắt khép kín dưới ánh nến như dung làm một thể với khuôn mặt đầy nếp nhăn, nếu không tận mắt thấy khuôn miệng mấp máy dưới chòm râu kia, quả thực như một thân cây khô gầy mặc tăng y*** ngồi trên bồ đoàn.

*Đoạn kinh này trích trong “Tâm Kinh”, tôi chẳng muốn dịch:v

**bồ đoàn: đệm để ngồi niệm kinh

***tăng y: quần áo của nhà sư

Lão hòa thượng chìm trong tiếng niệm kinh, tiếng gõ mõ, tựa hồ không phát hiện trong phòng lòi thêm một con hồ ly. Hồ ly yên lặng hạ quyết tâm, xách đuôi ra ngồi trên bồ đoàn nghe lão hòa thượng niệm kinh, cảm thấy đặc biệt thích ý.

“Hú ừ...” Lang yêu hú dài kéo hồ ly bừng tỉnh khỏi mộng đẹp.

Nó đã làm cái gì thế này? Lại dẫn lang yêu tới trong miếu! Hồ ly hồi hận ôm đầu, quả thực muốn cứ thế giết hai lỗ tai xuống. Trong hậu viện còn có gà, trong thiện phòng còn có tiểu hòa thượng và sư huynh, còn lão hòa thượng một nửa thân thể đã xuống mồ này nữa. Một khi để lang yêu xông vào, đừng nói là hồ ly, mà ngay cả bọn họ cũng khó giữ được tính mạng.

Vì kế hoạch hôm nay, hồ ly chỉ có thể ra ngoài liều mạng với lang yêu. Cách chùa không xa có một vách núi, té xuống hẳn là chết không cần nghi ngờ, cùng lắm thì hồ ly đồng quy vu tận với lang yêu. Một mạng đổi một mạng, này có thể tính là báo ơn cứu mạng của hòa thượng ha? Nhưng không biết tại sao, vừa nghĩ tới khả năng mình sẽ không còn được gặp lại tiểu hòa thượng, hồ ly liền không nhịn được cõi lòng chua xót.

(Không được, phải lấy thân báo đáp, không cho chết chung với lang yêu)

“Trụ trì, ta đi đây.” Hồ ly ngẩng đầu, để hai chân trước khoát lên đầu gối lão hòa thượng, “Mẹ của dê nhỏ đã cứu về rồi, dặn tiểu hòa thượng phải uống nhiều sữa dê, tiểu hài tử uống nhiều sữa dê mới có thể cao lớn được.”

Lão hòa thượng vẫn như cũ không nhanh không chậm niệm kinh, gõ mõ.

Lão hòa thượng đã quá già rồi, đại khái cái gì cũng không nghe rõ nữa, bằng không, nhất định sẽ cùng một dạng với thợ săn trẻ tuổi trong lần gặp cách đây ít năm, phát hiện hồ ly biết nói chuyện, liền sợ tới mức suốt đêm đào tẩu. Hồ ly thở dài, dựng thẳng đuôi, bày ra tư thế quyết chiến, quyết định ra ngoài cùng lang yêu sống chết một trận, chưa đi được mấy bước, chợt cảm thấy cơ thể nhẹ hẫng, bị lão hòa thượng ôm đến đầu gối. Tiếng gõ mõ ngừng, cổ hồ ly bị đeo một vật lạnh như băng.

Lão hòa thượng nhặt chùy gõ mõ lên, tiếp tục niệm kinh: “Cổ tri bàn nhược ba la mật đa, thị đại thần chú, thị đại minh chú, thị vô thượng chú, thụ vô đẳng đẳng chú, năng trừ nhất thiết khổ, chân thực bất hư.” Tiếng nói khàn khàn trong đêm đen yên tĩnh đặc biệt to, tiếng gõ mõ vốn hữu khí vô lực nay trở nên hùng hổ dọa người, “Cổ thuyết bàn nhược ba la mật đa chú, tức thuyết chú viết: Yết đế yết đế ba la yết đế ba la tăng yết đế bồ đề tát bà ha...”

Hồ ly ngẩng đầu, phát hiện hai con mắt nhắm lại của lão hòa thượng bắn ra tinh quang bốn phía.

Tiếng gầm gừ khí thế hung hăng của lang yêu ngày càng thấp, dần dần biến thành tiếng tru, cuối cùng như chó nhà có tang* chạy trời chết.

*có nhà có tang gia chi khuyến, hay chó chết chủ, ví với mất nơi nương tựa, lang thang đây đó.

(Pơ phọc! Lão hòa thượng thật ngẫu a~ Thần thái voai ~)

Lang yêu chạy xa, tiếng mõ lại lần nữa trở nên hữu khí vô lực, hào quang trong mắt lão hòa thượng cũng ảm đạm xuống, cuối cùng biến thành một lão nhân nhan sắc tầm thường.

Xong việc rồi? Được cứu rồi sao? Hồ ly tiểu tâm dục dục leo lên đầu gối lão hòa thượng, xác định lang yêu đã đi thật, quay người đối mặt với lão hòa thượng thở dài: “Đa tạ trụ trì cứu giúp.” Muốn gỡ kim cô trên cổ xuống trả lại lão hòa thượng, lại phát hiện có làm thế nào cũng không lấy xuống được.

Phía trên có pháp thuật? Hẳn lão hòa thượng cũng là người trầm yêu trừ ma, không giết hồ ly, vì đeo kim cô này lên có thể bắt nó? Hồ ly vội vàng thử vận pháp thuật của mình mấy lần, thấy tất cả đều không ảnh hưởng, chỉ là trên cổ thêm một cái vòng không gỡ xuống được thôi.

Tiếng gõ mõ vẫn thủy chung không nhanh không chậm, kể cả hồ đem thiện phòng biến thành cung điện, đem tượng Phật biến thành nữ khóa thân, hay đem tạng y của lão hòa thượng biến thành váy.

Đợi đến lúc hồ ly hết hi vọng, hết thấy chung quanh khôi phục bình thường, lão hòa thượng mới buông chùy gõ mõ: “Trời cao có đức hiếu sinh, hướng hồ người tu hành không dễ, tội gì phải vì đồ ăn không tốt mà uống phí giao nộp cả tánh mạng? Sau này người cứ ở lại trên núi đi, kéo lại đi nơi khác gây họa.”

“Cái vòng này chỉ là ngăn ta không cách nào xuống núi?”

Lão hòa thượng gật đầu.

“Nhưng mà miếu ở trên núi, về sau ta có thể vào miếu tìm tiểu hòa thượng chơi cùng?”

Lão hòa thượng đầu gật rồi gật, không biết đang gật đầu hay đã ngủ mất, tiếng gõ mõ trước sau vẫn chưa ngừng nghỉ.

“Cám ơn trụ trì.” Hồ ly kiễng chân, tại trên mặt trụ trì hôn chụt một cái.

Trụ trì thoáng cái ngây ngẩn cả người, thẳng đến khi hồ ly đi khuất, mới nhin không được cười lên: “Thật không biết đứa nhỏ này đã có phúc phận tu luyện ở đâu.”

Buổi tối nhắm mắt chớ hoang hù hét cơ hồ nguyên đêm không ngủ, trời tờ mờ sáng, sư huynh như thường lệ rời giường rửa mặt, chuẩn bị làm điểm tâm, lúc ngang qua Phật đường, nghe thấy bên trong có tiếng nói chuyện, lặng lẽ hé cửa một khoảng nhỏ, chỉ trông thấy một cục lông trắng đoạn đoạn chính chính ngồi trên bồ đoàn trước tượng Phật.

“Bồ Tát ơi Bồ Tát, A Hồng A Lục nói bọn nó vẫn muốn cùng một chỗ, nhưng vì gà mái trên núi ít hơn gà trống, tất cả gà đều phản đối, không thể không nhin đau tách ra. Là ta nói với chúng nó không cần để ý lời đồn đãi chuyện nhảm, có thể tìm được gà mình yêu là quan trọng nhất, rồi mới có thể quyết định cùng một chỗ. Mọi người đều nói thà phá đi mười tòa miếu, không phá người trong nhà, ta như vậy có tính là công đức không? Còn có còn có, A Hồng A Lục nói nếu bọn họ cùng một chỗ, trứng được gà mái đẻ có ấp cũng không ấp được gà con, tiểu hòa thượng sẽ không sợ vô ý ăn phải gà nhỏ nữa, cái này có tính là công đức không sát sinh không? Tiểu hòa thượng đã cứu mạng ta, những công đức này đều tính hết lên người tiểu hòa thượng nha.” Cái đuôi của hồ ly vui vẻ vẩy tới vẩy lui sau lưng, “Vẫn còn nữa, ta đã cứu mẹ dê nhỏ, không phải vì tiểu hòa thượng muốn uống sữa dê đâu. Hôm qua ta trộm ném một ngum, sữa dê rất tanh, một chút cũng không dễ uống, nhưng tiểu hài tử phải uống sữa dê mới có thể cao lớn được, đây là làm thành thuốc ăn cho tiểu hòa thượng, không thể coi là y tham ăn. A, công đức ta cứu mẹ dê nhỏ cũng coi như cho tiểu hòa thượng nốt, ta có thể sớm ngày báo ân rồi.”

Trong nội đường thờ Phật có người? Sư huynh đẩy cửa ra nhìn, nhìn tới nhìn lui, chỉ thấy mỗi hồ ly ngồi trên bồ đoàn là vật sống.

“Sư huynh?” Nghe thấy tiếng mở cửa, hồ ly quay đầu, “Sớm tốt, sư huynh.”

Là hồ ly đang nói chuyện? Hồ ly biết nói chuyện? Sư huynh rõ ràng nghe thấy tiếng một sợi dây trong đầu kéo căng rồi đứt phụt.

“Sư huynh?” Hồ ly nghiêng đầu, gọi một câu.

Làn này trả lời là tiếng sư huynh kêu sợ hãi: “Hồ ly tinh kìa!!!!!!!!!!!!”

Đã nói đeo kim cô thì được coi như yêu quái bị nhốt lại không phải sao? Đã nói về sau có thể tùy tiện vô trong miếu chơi không phải sao? Hồ ly ngồi trên bồ đoàn cuộn thành một cục lông nhỏ trắng trắng, ôm đuôi bắt đầu phiền muộn.

8. Chương 7: Mẫu Thân

“Mẹ có thể trở về, thật tốt quá, phải không?” Tiểu hòa thượng mang cỏ đã cắt đổ xuống trong máng cho dê ăn, nhìn mẹ dê rùng rùng thè lưỡi ra giúp con nhỏ liếm lông, sống mũi bắt đầu cay cay.

Buổi tối lúc ngủ, nữ nhân kia lại xuất hiện trong mộng của tiểu hòa thượng, khoác trên mình bộ váy màu trắng mang theo hương vị của ánh nắng, khúc hát ru ôn nhu cất lên, tuy không thấy rõ mặt bà, nhưng tiểu hòa thượng biết đó là mẹ ruột của mình. Ở trong mơ, tiểu hòa thượng vẫn là một đứa bé, mẹ ôm y dỗ y

ngủ, đôi tay mềm mại như lông của hồ ly... Tiểu hòa thượng từ trong mộng bừng tỉnh, phát hiện hồ ly ngủ bên cạnh y bốn chân chống vó, còn đặt đuôi trên cổ y.

“Tiểu hồ ly...” Tiểu hòa thượng qua ôm hồ ly, mặc cho nước mắt chảy xuống da lông trắng tuyết.

“Làm sao thế?” Hồ ly muốn vươn vuốt xoa tóc tiểu hòa thượng, đột nhiên nhớ tới hòa thượng không có tóc, vội vàng thu móng vuốt sắc bén về, dùng đệm thịt trên chân xoa xoa đầu tiểu hòa thượng, “Là ác mộng à?”

“Ta lại mơ thấy mẹ của ta rồi.”

“Vậy tới thăm bà ấy một chút đi.” Hồ ly cho rằng mẹ của tiểu hòa thượng sẽ ngụ ở thôn làng dưới núi, “Ngày mai lúc đi hóa duyên có thể gặp bà.”

“Nhưng ta không biết mẹ ruột của ta là ai hết, cũng không biết bà đang nơi đâu.” Tiểu hòa thượng chôn cả khuôn mặt trong lớp lông của hồ ly, “Sư huynh nói huynh ấy nhất định được ta trong đồng củ cải trắng đặt trước cửa miếu. Tiểu hồ ly, mẹ của ta vì cớ gì không quan tâm ta?”

“Củ cải trắng?” Hồ ly nghĩ nghĩ, chợt nhớ ra, “Thì ra bị đặt trong đồng củ cải trắng chính là người! Đối con mình lấy củ cải trắng chính là mẹ ruột người? Mẹ ruột người đại khái là không nuôi nổi người nhỉ? Bằng không cũng không đối con mình lấy củ cải.”

“Người gặp mẹ ta rồi à?” Tiểu hòa thượng ngược đôi mắt rưng rưng nhìn.

“Gặp rồi.” Hồ ly nắm đuôi mình, lau nước mắt cho tiểu hòa thượng, “Ngày đó rất nhiều người lên ngọn núi này, giờ đuốc la to khắp núi đồi. Ta bị bọn họ đánh thức, thấy một nữ nhân ôm cái tã lót đến trước cửa miếu. Nữ nhân kia nhìn củ cải trắng chất trước cửa, bỏ tiểu hài tử và trong đồng củ cải đó, mặt khác cầm những củ cải to bỏ vô cái địu sau lưng, rồi bỏ chạy mất. Thì ra người chính là đứa bé ấy.”

“Về sau thế nào?” Tiểu hòa thượng nắm chặt đuôi hồ ly, “Những người kia tại sao phải đuổi theo mẹ ta?”

“Ta cũng không biết, bọn họ chỉ hô ”Bắt lấy ả” “Đừng để ả chạy” “Nhất định phải tìm được ả” gì gì đó.” Hồ ly bị tóm có chút đau, muốn kéo đuôi về, nhưng tiểu hòa thượng tóm rất chặt, hồ ly cuối cùng chỉ có thể mặc y tiếp tục tóm, “Về sau người cầm đuốc đã tìm được bà, bà liền ôm bọc củ cải theo vách núi sau miếu nhảy xuống. Làm người thật không dễ dàng mà, muốn ăn củ cải trắng cũng phải lấy con đổi, bà xem ra thật sự quá đói rồi, lúc nhảy xuống núi cũng không buông bọc củ cải ra.”

“Hồ ly ngốc, người không hiểu gì hết.” Tiểu hòa thượng nghe vậy, thế mà càng khóc tợn.

“Người muốn một mẫu thân đến vậy sao?” Tiểu hồ ly ôm hòa thượng vào trong ngực, nghĩ nghĩ, “Thế này nhé. Đợi vài năm tới, ta có thể tu luyện thành hình người, để ta làm mẹ ruột của người.”

“Hình như người là hồ ly cha mà.”

“Người nhìn kiểu gì thành ta là hồ ly cha vậy?” Hồ ly kẹp chặt hai chân.

“Giọng nói chuyện của người là nam hài tử kia.”

“Ah, vậy sao.” Hồ ly phát hiện mình hiểu sai rồi, “Thật ra hồ ly không phân trống mái, sau khi tu thành hình người đều là nữ nhân. Chờ ta tu luyện cho ra hình người, người có thể có mẫu thân xinh đẹp nhất trần đời rồi.”

“Thật chứ?”

“Thật.” Hồ ly vỗ vỗ khuôn ngực nhỏ.

“Móc tay nào.”

“Được, móc tay.” Hồ ly đuôi tiểu móng vuốt nện thịt, móc tay cùng tiểu hòa thượng.

Tiểu hòa thượng lúc này mới nín khóc mỉm cười, sau đó nhớ tới một chuyện: “Nhưng ta đã có một mẫu thân rồi, người muốn làm mẹ ta, vậy chẳng phải trở thành mẹ kế rồi sao?”

Sau đó... hồ ly yên lặng co lại rụt vào trong góc giường.

Má ơi cứu con 1500m + 2 tiếng đi bộ và chạy, con không phải sinh ra để học thể dục →_→←_← đi đường mà như quỳ lết O_o

Đến hẹn lại lên ~ 2 ngày 1 chương

Chắc 2/9 ra bộ mới, cũng của tác giả này Thầy giáo vật lí và thầy giáo hóa học. Truyện đầy mà phang công thức hoá thì nghèo

9. Chương 8: Nguyên Tiêu

Pháp trận xung quanh núi không biết được lưu lại từ triều đại nào, trên cổ hồ ly đeo kim cô, nên không thể rời khỏi ngọn núi này. Bất quá tiểu hòa thượng ở trên núi, hang của hồ ly cũng ở trên núi, hồ ly đến giờ không cảm thấy trên cổ nhiều thêm một cái kim cô có gì bất tiện, thẳng đến tết Nguyên tiêu. Tiểu hòa thượng và sư huynh xuống núi xem đèn rồi, lão hòa thượng vẫn như ngày thường bế quan trên núi, trên ngọn núi thanh thanh lãnh lãnh này chỉ còn mình hồ ly xa xa nhìn xuống biển đèn dưới núi.

“Hồ tiên đại nhân...”

Hồ ly quay đầu lại, thấy A Hồng A Lục dẫn theo một đám gà mái, còn có một nhà ba người dê rừng.

“Các người cũng muốn xuống núi chơi à?” Hồ ly phát phát móng vuốt, biến hết bọn nó thành hình người, “Pháp thuật của ta có thể duy trì đến hừng đông, đi chơi đi.”

Đám thú vật cảm ơn, vô cùng náo nhiệt xuống núi, trên núi càng thêm quạnh quẽ, vì để pháp thuật luôn được duy trì, hồ ly đêm nay không thể ngủ.

Trước kia vẫn luôn độc lai độc vãng, một mình săn bắn, một mình xây hang, một mình tu luyện, một mình dõi theo quá trình cha mẹ, huynh đệ tỷ muội tu luyện thành tinh cùng những người quen biết già nua theo thời gian, chết đi... Hồ ly cho rằng mình đã sớm quen với cuộc sống đơn độc, nhưng hôm nay một mình cô đơn trải qua đêm dài đằng đẵng lại đặc biệt khó khăn. Biển đèn dưới chân núi dần trở nên mơ hồ, hồ ly bỗng nghe được tiếng bước chân quen thuộc.

“Tiểu hồ ly! Người ở đây à?”

Hồ ly vội lau khóe mắt: “Tiểu hòa thượng? Sao sớm như vậy người đã về rồi?”

“Ta chỉ xuống dưới núi mua chút đồ thôi, trở về cùng người một chỗ ăn tết.” Tiểu hòa thượng buông gói, ngồi xuống bên người hồ ly, “Đúng rồi, ban nãy lúc ta đi lên thấy vài vị thí chủ xuống núi, bọn họ vô miếu thấp hương à? Ta và sư huynh đều không ở, là sư phụ xuất quan?”

“Thí chủ?” Hồ ly nghiêng đầu, “Không có người đến mà.”

“Nhưng ta thật sự nhìn thấy rất nhiều người.” Tiểu hòa thượng gãi gãi ót, “Có hai vị nam thí chủ trẻ tuổi, có vẻ giống thiếu gia ăn chơi, dẫn theo một đám nha hoàn. Kỳ quái chính là bọn họ hai đại nam nhân lại mặc hồng mang xanh còn tô son điểm phấn, đám nha hoàn mang theo ngược lại chẳng khác gì ăn mày.” Hai bị công tử tuy cách ăn mặc kỳ quái, nhưng đều là phong thần tuấn lãng, không khỏi khiến người chú ý. Nha hoàn theo cùng mặc dù là nha hoàn, nhưng dù sao cũng là nữ quyến, tiểu hòa thượng không dám nhìn chăm chăm vào mặt các nàng, chỉ thấy qua các nàng người thì béo như lu nước, người thì gầy như gậy trúc, còn có một người đặc biệt thấp nữa, tiểu hòa thượng trong lúc vô tình lướt qua mặt nàng, chỉ thấy nàng mắt to mắt nhỏ, mũi tẹt, mặt đầy tàn nhang, cười cười liến lợ ra hàm răng vàng khè cao thấp không đều, thật sự xấu đến thê thảm. Sau khi đi qua các nha hoàn kia, nha hoàn ở cuối hàng còn nói nàng “mỹ mạo vô song, hòa thượng thấy đã động phạm tâm mất rồi”. Thật không biết công tử nhà ai không có mắt nhìn như vậy, chọn nha hoàn người trước còn xấu hơn người sau.

“Đó là A Hồng A Lục và đám gà mái nuôi sau miếu đấy. Chúng muốn xuống núi chơi, nên ta biến bọn nó thành người mà thôi.”

“Khó trách A Hồng A Lục chỉ chịu ”làm gà.“ Nghĩ đến dung nhan mấy ”nha hoàn” kia, tiểu hòa thượng lập tức thấu hiểu tâm tình của A Hồng A Lục, “Thế tiên sinh dạy học ở đâu ra vậy? Ta còn thấy một tiên sinh dạy học có hàm râu dê, dẫn theo phu nhân, trên tay phu nhân còn ôm tiểu hài tử...” Tiểu hòa thượng đột nhiên ý thức được gì đó, “Chẳng lẽ đó là một nhà dê?”

“Đúng vậy đó.”

Chẳng trách lúc đi ngang qua người tiểu hòa thượng, bọn họ cười như vậy. “Tiểu hồ ly, người cũng có thể biến thành người chứ?”

“Có thể. Tuy nhiên ta vẫn chưa triệt để tu thành hình người, nhưng dựa vào pháp thuật trong thời gian ngắn biến thành người thì vẫn được...” Hồ ly nhận ra mình vừa lỡ lời, lập tức dùng hai chân che miệng lại.

“Biến một cái nhìn xem nào, ta muốn nhìn mẫu thân tương lai một chút xem là cái dạng gì.”

“Không muốn!” Hồ ly uốn éo, “Đợi về sau ta tu luyện ra hình người sẽ cho người xem.”

“Biến một cái đi mà...”

“Không muốn là không muốn!”

“Cho người, ta mua đường mè này.” Tiểu hòa thượng lấy một vật đồng dạng trong gùi ra, “Biến một cái đi nha. Người xem, còn có giấy xếp đèn lồng, tiểu diện nhân*...” Nhưng lớp giấy hồ trên đèn lồng đã nát bươm, tiểu diện nhân cũng bị dè nát bét.

*tiểu diện nhân: tò he ấy

Hồ ly khó hiểu nhìn tiểu hòa thượng hiển vật quý.

“Không sao, ta còn mua cho người cái này, thích không?” Tiểu hòa thượng đem đèn lồng giấy, tiểu diện nhân quét qua một bên, cuối cùng từ trong ngực thận trọng lấy ra một cái lược làm từ gỗ đàn hương, “Lông trên đuôi của người hay bị bết lại, thường xuyên chải chải sẽ thuận hơn.” Lúc tiểu hòa thượng nằm mơ đã muốn chải cho mẫu thân rồi, ôm lấy hồ ly trên mặt đều là nước mắt nước mũi. Trong miếu không có lược, hồ ly rửa mặt xong chỉ có thể lấy móng vuốt cào qua, mỗi lần cào đều có rất nhiều lông rụng xuống, nhìn trông rất đau. Thấy trên chợ có bán lược gỗ, tiểu hòa thượng đầu tiên nghĩ ngay nên mua cho tiểu hồ ly một cái. Trẻ con trên chợ thấy hòa thượng mua lược, cười nhạo y “Tiểu hòa thượng có tiểu thân mật”, đuổi theo dùng hòn đá nhỏ ném y dọc đường, người trên chợ nghe vậy, cũng chỉ trỏ tiểu hòa thượng. Lúc tiểu hòa thượng đang chạy trốn ngã một phát, áp hư mất đèn lồng, dè nát tiểu diện nhân, cũng may lược trong ngực áo không bị hư. Trông bộ dáng mừng rỡ của hồ ly khi nhận lược, tiểu hòa thượng liền cảm thấy chỗ bị người ném đá không còn đau như trước nữa.

Hồ ly ngó ngó tiểu hòa thượng, cầm đèn lồng hồng, miệng thối khí, lập tức khắp núi đầu là đèn lồng bao trùm khoảng không, trông như hái hết những ngôi sao sáng trên trời xuống.

“Oa...” Tiểu hòa thượng nhìn mà mắt sáng lên.

Hồ ly lại cầm tiểu diện nhân, đặt giữa móng vuốt xát thành phấn, tung ra phía trước, tiểu diện nhân biến thành vũ cơ sống sờ sờ, vung tay áo nhẹ nhàng nhảy múa giữa vòng tròn đèn lồng.

“Tiểu hồ ly, người thật lợi hại!”

“Tiếc là ta không biến được đồ ăn.” Hồ ly gãi gãi mũi, cảm thấy lời tán thưởng của tiểu hòa thượng khiến nó đặc biệt hưởng thụ, “Đem đá, côn trùng biến thành sơn trân hải vị không khó, nhưng chỉ có nhìn không thể ăn.”

“Không sao hết, ta còn mua nguyên tiêu chiên*.” Tiểu hòa thượng móc ra một bọc giấy từ gùi trên lưng, “Bất quá chỉ có hạt vừng trắng, hiện tại đã lạnh mất rồi.”

*nguyên tiêu chiên: bánh trôi chiên thì phải, hình minh họa:

Hồ ly cầm lấy bọc giấy ôm một chút, sau đó dứt một miếng cho tiểu hòa thượng.

“Thật thơm.” Quả thực như vừa bắc từ trong nồi ra. Tiểu hòa thượng hai mắt tỏa sáng: “Không biết tại sao, rõ ràng đều là vừng trắng, nguyên tiêu mua dưới núi lại thơm hơn trong miếu làm.”

“Bên trong có mỡ heo, đương nhiên thơm.” Hồ ly cũng cầm miệng cái bỏ vô miệng, thấy tiểu hòa thượng chạy qua một bên phì đến không biết trời đất, vẻ mặt khó hiểu.

Thặc ầm áp

Mấy bọn reader nè... nhóm tụi tôi đang tuyển editor Trung, có bạn nào muốn tham gia không ạ? Page có mỗi 2 editor thôi à, mà tôi lại phải học để thi, chợ còn lại cũng bận, có hứng thú thì cmt nha, tôi hóng ~

10. Chương 9: Huynh Đệ

(Đã qua mấy năm rồi nha, tiểu hồ ly và tiểu hòa thượng đã lớn hơn, trưởng thành hơn rồi, có thể lấy thân báo đáp rồi, cung hỉ:3)

Thời gian độ kiếp* của hồ ly đã đến. Chỉ cần độ thiên kiếp, có thể hóa thành hình người.

*độ kiếp: yêu quái hay thần tiêu đều phải chịu thiên kiếp (sét đánh) để đột phá gì đó, yêu quái có thể hóa thành người chẳng hạn hoặc hóa thành tiên, còn tiên nhân có thể là phi thăng, khoảng mấy trăm năm, lâu thì mấy vạn năm

Hồ ly nói độ kiếp rất nguy hiểm, khuyên thế nào cũng không cho tiểu hòa thượng ở cạnh, tiểu hòa thượng chỉ có thể ngồi trong Phật đường niệm kinh hết một đêm, cầu Bồ Tát phù hộ hồ ly độ kiếp thành công.

Cùng ngày độ kiếp bên ngoài sét đánh nguyên đêm, nhưng một giọt mưa cũng không rơi xuống, như là lão thiên gia không cho hồ ly phía dưới kia nghịch thiên tu đạo, muốn sai thiên lôi đánh nó hỗn phi phách tán. Tiểu hòa thượng chìm trong chờ đợi lo lắng mà trải qua một đêm, trời vừa sáng, liền không thể đợi nổi nữa mà chạy đến nơi hồ ly độ kiếp, không thấy hồ ly đâu, chỉ thấy cây liễu to năm người ôm mới hết vốn ở kia giờ bị sét đánh chỉ còn một đồng tro tàn.

Hồ ly không phải độ kiếp không thành, bị sét đánh rồi chứ? Tiểu hòa thượng tâm vọt lên cổ họng: “Hồ ly!”

“Đừng qua đây...” Đằng sau tảng đá truyền đến giọng nói của hồ ly, nghe có vẻ không giống thân thể có gì không khỏe, chỉ mang theo một chút tức giận.

“Hồ ly à, làm sao vậy?” Tiểu hòa thượng rẽ đám cỏ dại mọc cao đến gối đi theo hướng giọng nói truyền đến.

“Lúc ta độ kiếp bị sét đánh trúng rồi!” Hồ ly khóc lớn lên.

“Không biến thành người cũng không sao, chỉ cần người không có việc gì là tốt rồi.”

“Ta... biến thành người rồi.” Phía sau tảng đá duỗi ra một cánh tay người, mười ngón thon dài, da trắng như ngọc, chỉ có móng tay vô cùng bén nhọn có chút giống móng vuốt sắc của hồ ly.

“Thật vậy sao? Tốt quá rồi.” Tiểu hòa thượng bắt lấy cánh tay kia, dùng sức kéo một cái, đã làm tốt công tác chuẩn bị tâm lý sẽ chứng kiến một yêu quái nửa người nửa hồ ly, quyết định bất luận hồ ly biến thành cái dạng gì cũng không rời bỏ, ai ngờ bị y kéo ra chính là một thiếu niên xinh đẹp không ăn khói lửa nhân gian.

Thiếu niên bằng cơ ngọc cốt, ngũ quan tinh tế đẹp dễ nhưng không mất khí khái nam tử, khoe mắt hồ ly có chút xé lên quyền rũ tận xương tủy, vì vừa khóc xong, còn có chút hồng, nhưng tiểu bộ dáng sở sở động lòng người. Sau khi biến thành người, trên đầu hồ ly vẫn còn nguyên một đôi tai lớn mềm như nhung, mái tóc tuyết trắng dài đến eo như thác nước bạc đổ thẳng xuống dưới, che ở trước ngực, cái đuôi bông xù che bên hông, dáng người mảnh mai rắn chắc, tuy biết đây không phải con người, nhưng lại xinh đẹp khiến người ta không rời được ánh mắt.

(Nude ~ hự, phụt máu mũi, tóc che nhũ đầu, đuôi che ***)

“Hồ ly, người thật xinh đẹp...” Tiểu hòa thượng nhìn đến ngây người.

“Tốt cái gì chứ? Người xem ta biến thành cái dạng gì?” Hồ ly gộp hết tóc ra sau lưng, gỡ luôn đuôi đang quần bên hông ra, trước ngực một vùng bằng phẳng, giữa hai chân cũng đồng dạng với tiểu hòa thượng.

“Không phải nhìn rất tốt sao?” Rõ ràng đều là thân nam nhi, rõ ràng từ nhỏ vẫn cùng một chỗ, vào mùa hè cũng cùng một chỗ cời truồng bơi lội trong sông, đến mùa đông chui vào ngủ chung một chăn, rõ ràng đã quen sớm tối bên nhau không thể tách rời, đột nhiên thấy hồ ly không mặc quần áo, trên mặt tiểu hòa thượng không giấu được vẻ xấu hổ và lúng túng, vội cởi y phục che lên người hắn.

“Nhưng ta biến thành nam nhân mất rồi!” Hồ ly bụm mặt khóc, “Hồ ly tinh đều biến thành nữ nhân mà, trên đời nào có nam hồ ly tinh chứ? Thế mà ta cứ hết lần này tới lần khác biến thành nam nhân!”

“Cái đó...” Tiểu hòa thượng nhất thời không biết phải an ủi tiểu hồ ly thế nào, “Kỳ thật làm nam nhân cũng không có gì không tốt mà. Nữ nhân không thể vào miếu của hòa thượng, người nếu thật biến thành nữ nhân, vậy chúng ta ngược sẽ đi lại không tiện rồi.”

“Thế nhưng ta không ”nữ” cũng chẳng phải ”nam”, chỉ là một con hồ ly, lại còn là hồ ly cha, vốn có thể bước vào chùa. Hơn nữa ta đã đáp ứng phải biến thành nữ nhân làm mẹ ruột của người, bây giờ lại trở thành nam nhân mất rồi.” Hồ ly tội nghiệp giương mắt lên, “Thực xin lỗi, ta đã nuốt lời. Người rõ ràng hy vọng lâu như vậy...”

Thấy bộ dáng hồ ly thương xót mình, tiểu hòa thượng trong lòng một hồi kinh hoàng: “Cái đó... Thật sự... Thật sự không sao hết. Khi ấy ta còn nhỏ, mới đặc biệt muốn có mẫu thân, bây giờ ta chẳng muốn nữa. Hơn nữa so tuổi tác của ta và người, người cho dù biến thành nữ nhân, thoát nhìn cũng sẽ không giống mẹ ta. Với lại... Với lại hiện tại ta càng muốn một vị huynh đệ hơn, người biến thành nam nhân, chúng ta có thể dễ dàng kết huynh đệ rồi.” Sư huynh cùng sư phụ rất tốt với tiểu hòa thượng, nhưng tuổi đã gần bốn mươi, sư phụ thì đã qua trăm tuổi, tiểu hòa thượng chưa từng có bạn cùng tuổi chơi chung, chỉ có hồ ly lớn lên cùng y.

“Vậy chúng ta ai là ca ca ai là đệ đệ đây?”

“Thế xem chúng ta ai lớn tuổi hơn nhé?” Tiểu hòa thượng gãi gãi ót, “Sư huynh nói ta sinh vào năm Hồng Vũ hai mươi sáu, năm nay mười bốn tuổi. Người mấy tuổi rồi?”

Hồ ly tách ngón tay lại chỉ ngón chân, đã chỉ xong ngón chân tách xong ngón tay, vẫn chưa tính rõ được.

“Vậy người sinh năm nào? Chúng ta quen biết đã hơn tám năm, người hẳn biết sinh vào năm Hồng Vũ nào, hay sinh vào năm Kiến Văn nào nhỉ?”

“Hồng Vũ? Kiến Văn?” Hồ ly nghiêng đầu, nghe không hiểu.

“Là niên hiệu của hoàng thượng ấy. Hồng Vũ là đại @ thái hoàng đế niên hiệu, thái @ tổ là tiền triều trước chính* năm, sau khi thái @ tổ băng hà một thời gian đổi thành niên hiệu Kiến Văn, về sau đương kim thánh thượng đăng cơ, lại đổi Kiến Văn thành Hồng Vũ luôn. Niên hiệu của đương kim thánh thượng là Vĩnh Lạc, năm nay là năm Vĩnh Lạc thứ tư.”

*Chính năm: (chính niên) , sợt baidu nó ra khoảng từ Công Nguyên năm 1341 đến Công Nguyên năm 1370. Còn năm mình Hồng Vũ là Công Nguyên năm 1368 đến Công Nguyên năm 1398. Còn cái @ kia tôi không hiểu là cái gì, nguyên tác có dấu @ đó, có thể bị Tấn Giang giản lược hay gì đó ha, với lại sao ban đầu là Hồng Vũ -> Kiến Vũ -> lại đổi về Hồng Vũ thì... mà kệ mịe nó đi a, không quan trọng:v

“Nhân loại các người thường nói ”năm mỗ mỗ* thứ bao nhiêu” là niên hiệu đúng không?” Hồ ly giật giật lỗ tai, ngón tay mảnh khảnh nắm cằm suy nghĩ cả buổi, “Lúc ta vừa có thể nghe hiểu tiếng người, hình như nghe thấy niên hiệu biến đổi, một hồi là Kiến Nguyên, một chốc là Nguyên Quang, một lát là Nguyên Sóc, một hồi nữa là Nguyên Thú, về sau lại là Nguyên Đĩnh, Nguyên Phong, Thái Sơ, Thiên Hán... Không tới vài năm lại đổi một lần.”

*mỗ mỗ: chỉ tên một ai đó nhưng không muốn nói ra.

**Kiến Nguyên: Là niên hiệu thứ nhất trong lịch sử Trung Quốc, niên hiệu của Tây Hán Hán Vũ đế (140 TCN - 135 TCN); Nguyên Quang, Nguyên Sóc, Nguyên Thú, Nguyên Đĩnh, Nguyên Phong, Thái Sơ, Thiên

Tán cứ theo thứ tự là niên hiệu của các triều vua tiếp theo, tính sơ tiểu hồ ly sống từ năm 140 TCN - sau năm CN 197, còn nhiều đằng sau mà bọn ấy không nhớ hết

“Lúc đó chắc thường xuyên xảy ra chiến tranh ha? Hoàng thượng đổi nhiều như vậy.” Tiểu hòa thượng một bộ cảm khái, “Khó trách sư huynh nói người thế tục sống rất khổ, ngắn ngủi vài chục năm, đã đổi qua ba đời hoàng đế rồi. Vẫn là xuất gia làm hòa thượng tốt, chúng ta ở trong miếu thanh tu, mỗi ngày đều thái bình bình, không giống thế tục rối loạn, sinh linh đồ thán, dân chúng lầm than.”

“Chiến tranh khi ấy thường xuyên xảy ra, bất quá khi đó hình như đánh thắng bên ngoài, hay nghe nói Tướng Quân mang tù binh về, cả chiến lợi phẩm gì gì đó.”

“Vị tướng quân nào thế?”

“Tướng Quân thì là Tướng Quân thôi, chẳng lẽ Tướng Quân không phải họ Tướng tên Quân sao?”

Tiểu hòa phượng nhin không được “Phụt~~” một tiếng: “Tướng quân là một chức quan, không phải tên người đâu.”

“Vậy à...” Hồ ly rủ lỗ tai, “Ta còn tưởng cái vị đánh giặc lợi hại người ta hay nhắc tên ”Tướng Quân” nữa.”

“Người nói là Từ Đạt Từ tướng quân hay Thường Ngộ Xuân Thường tướng quân thế? Lúc trước bọn họ hai người và thái @ tổ hoàng đế cùng một chỗ đánh hạ giang sơn đấy. Thường tướng quân nói có thể đem mười vạn chúng, hoành hành thiên hạ, trong quân xưng ”Thường Thập Vạn“. Từ tướng quân cẩn trọng mưu trí, kỷ luật nghiêm minh, nhiều lần thống lĩnh đại quân, liên tục chiến đấu ở các chiến trường nam bắc, công cao không kiêu, được thái @ tổ hoàng đế vinh danh ”Vạn Lý Trường Thành“. Cũng là người rất lợi hại.”

“Người biết thật nhiều ha.”

“Ta chỉ là nghe được lúc hóa duyên thôi.” Tiểu hòa thượng nhận được lời khen mắc cỡ.

“Ta nhớ hai tướng quân tài giỏi kia xuất thân đều rất thấp kém thì phải.”

“Thường Từ hai vị tướng quân đều xuất thân nông dân đó, thái @ tổ hoàng đế còn xuất thân từ đây cơ.”

“Hòa thượng có thể làm hoàng đế sao?”

“Làm hoàng đế là chuyện sau khi hoàn tục. Đương kim thánh thượng dưới sự trợ giúp phát động tinh nan chi dịch*, sau đó đăng cơ.” Về phần tại sao cuối cùng tinh nan tinh không chỉ có nịnh thần, ngay cả bản thân hoàng đế cũng khó tính, tiểu hòa thượng không biết.

*tinh nan chi dịch: hiểu nôm na là chiến tranh, vì phần sau có đoạn “tinh nan tinh” không hiểu lắm, không dịch việt hóa được nên để đoạn trước là tinh nan chi dịch nhé

“Hòa thượng đều thật lợi hại.” Hồ ly nghĩ tới trụ trì đại sư giúp hấn xua đuổi lang yêu, “Người về sau cũng sẽ biến thành hòa thượng lợi hại như vậy sao?”

“Đại khái thì... không thể được.” Tiểu hòa thượng gãi gãi ót, “Tiểu hồ ly, người nói hai vị tướng quân kia rốt cuộc có phải hai vị Thường Từ không?”

“Ta cũng chẳng rõ. Ta chỉ nhớ hai vị tướng quân kia là thân thích, hình như một người thấp vai hơn một người khác.”

“Là quan hệ thông gia à? Trưởng tử của thái @ tổ hoàng đế lấy là con gái Thường tướng quân, phu nhân Từ tướng quân và cháu dâu của thái @ tổ hoàng đế là đường tử muội, luận quan hệ thông gia, Từ tướng quân sẽ là vai vế thấp hơn Thường tướng quân. Nhưng con gái Từ tướng quân gả cho đương kim thánh thượng, xem như lại huê nhau.”

“Vậy à...” Nhưng hồ ly nhớ rõ bề ngoài hai vị tướng quân kia hình như vốn là thân thích, “Ta nhớ một tướng quân qua đời đặc biệt sớm, hoàng thượng còn rất thương tâm.”

“Thường tướng quân tại năm Hồng Vũ thứ hai bệnh qua đời, nghe nói thái @ tổ hoàng đế đặc biệt thương tâm, cho nên để trưởng tử lấy nhi nữ của ông làm thái tử phi, muốn ngày sau làm hoàng hậu, một cách an ủi Thường tướng quân trên trời có linh thiêng. Nhưng tiếc là tiên thái tử tráng niên đã mất sớm, nhi tử của thái tử phi cũng chết trẻ, trắc phi sinh nhi tử danh bất chính, ngôn bất thuận mà trở thành

hoàng thái tôn, về sau lên làm hoàng đế, khiến đương kim thánh thượng không thể không phát động tính nan, cuối cùng chính hắn trở thành hoàng đế, con gái Từ tướng quân trở thành hoàng hậu. A Di Đà Phật, đúng là thiên ý trêu ngươi.”

*À thì... Ờ... Ờm... bỏ qua bỏ qua, next, cái gia phả rắc rối

“Vậy tướng quân còn lại đâu rồi?”

“Gia đương của Từ tướng quân vẫn như mặt trời ban trưa. Tuy Từ tướng quân không còn trên nhân thế, nhưng dù sao đương kim Từ hoàng hậu cũng là con gái Từ tướng quân, cùng hoàng thượng phu thê tình thâm, người nhà mẹ đẻ tự nhiên cũng bám váy được chút vinh dự phú quý.”

“Thì ra ”bám váy” là ý này à.” Hồ ly bưng tỉnh đại ngộ, “Khi ta đó ta cũng thường nghe người ta nói hai bị tướng quân bám váy hoàng hậu gì đó, nhưng không biết nó có ý nghĩa gì hết.”

“Vậy là đủ rồi. Nếu thế thì, ngươi sinh chính năm hắn là trước ta.”

Hồ ly tách tách hai ngón tay, —— tách ra là ngón tay chứ không phải móng vuốt, cảm giác còn chưa quen lắm, —— “Thế ta lớn hơn ngươi, ngươi nên gọi ta một tiếng ca ca.”

“Không phải đâu.” Vì chức ca ca, tiểu hòa thượng bắt đầu chơi xấu, “Tuổi thọ của hồ ly không giống con người, tám tuổi của hồ ly mới tương đương với một năm của người. Cho dù ngươi sinh đầu chính năm, bây giờ đã sáu mươi sáu tuổi, thì đổi thành tuổi thọ của người, vừa mới đầy tám tuổi, vẫn còn là hài tử nhỏ xíu thôi.”

“Vậy sao...” Hồ ly cái hiểu cái không gật gật đầu.

“Hơn nữa ngươi nhìn ngươi coi, thật ngọc, chỉ có thể làm đệ đệ thôi.” Tiểu hòa thượng chọt chóp mũi hồ ly, “Gọi ca ca nào.”

“Ca ca.” Hồ ly thành thật kêu.

“Thực nghe lời.” Tiểu hòa thượng vò loạn tóc hồ ly, đưa lưng về phía hắn ngồi xổm xuống, “Lên đây đi, chúng ta về trong miếu nào, để sư phụ và sư huynh cũng cùng ngắm thật kỹ bộ dạng ngươi bây giờ.”

“Ngươi muốn công ta?” Hồ ly khó hiểu

“Ta là ca ca mà, đương nhiên phải chăm sóc đệ đệ thật kỹ rồi.”

“Làm đệ đệ thực hạnh phúc.” Hồ ly vô cùng cao hứng nhảy lên lưng tiểu hòa thượng, “Ca ca.”

Tác giả: Hồng Vũ là Minh ** niên hiệu, Vĩnh Lạc là Minh Thành Tổ, Kiến Nguyên, Nguyên Quang, Nguyên Sóc, Nguyên Thù, Nguyên Đinh, Nguyên Phong, Thái Sơ, Thiên Hân đều là niên hiệu của Hán Vũ đế. Còn có, tuổi thọ của hồ ly bây giờ là khoảng 8-14 tuổi, tất nhiên một tuổi của hồ ly tương đương 8 tuổi của con người, cho nên cụ thể tuổi hồ ly đổi thành tuổi người là bao nhiêu, mọi người hắn cũng tự tính được rồi ha.

Làm phu nhân còn hạnh phúc hơn tiểu hồ ly à~

11. Chương 10:

Yeah! Phá giới rồi

~Thảo trường oanh phi, vạn vật sống dậy, chó mèo bắt đầu phát xuân, hồ ly thì bắt đầu phát sầu.

Bắt đầu tu đạo chưa được bao lâu, hồ ly liền trở nên thanh tâm quả dục, hàng năm tới mùa giao @ phối đều mặc kệ đồng loại ở bên ngoài @ xuân, mình hắn ở trong sơn động đóng cửa tu luyện. Hôm nay không

biết có phải vì đã biến thành hình người, mà dục @ hỏa ngữ quên đã lâu theo khí trời ẩm áp mà lần nữa đốt lên hay không. Nghe tiếng gọi tìm bạn đời bên ngoài cửa sổ, nhìn sang người ngủ bên cạnh mình, hồ ly không cách nào bình tĩnh nổi.

Từ khi quen biết đến nay, tiểu hòa thượng mỗi ngày đều ôm hồ ly mới ngủ được. Hồ ly cảm thấy tiểu hòa thượng vẫn chỉ là tiểu hòa thượng, nên cũng mặc kệ, ai biết nhân loại lớn nhanh vậy chứ, mới qua chưa được vài năm, tiểu hòa thượng đã vô tình từ một tiểu hài tử đầu tròn tròn trưởng thành thành một thanh niên thân hình cao lớn.

Người xuất gia coi trọng giường trải chiếu, không quan trọng chuyện nằm ngủ, giường của hòa thượng vốn không rộng, hôm nay tiểu hòa thượng đã trưởng thành, hồ ly cũng tu luyện thành hình người, giường nhỏ càng thêm chật chội. Mấy ngày vì thời tiết lúc ẩm chợt lạnh, chăn mền đơn bạc trong miếu căn bản không chống chọi được với rét lạnh ban đêm, tiểu hòa thượng rất thích người ẩm áp bên cạnh, những khi ngủ, cả người liền áp vào thân hồ ly, hoàn toàn không biết hồ ly nhịn có bao nhiêu vất vả.

Cái mùa giao @ phối chết tiệt này! A Hồng A Lục không thể phát ra tiếng động nhỏ một chút à? Hồ ly ở trong thiện phòng đều có thể nghe thấy rõ bọn chúng ở trong ổ gà làm những chuyện gì, không thể chịu nổi ngồi dậy. Hai con gà trống không đẻ ra trứng còn làm đến khí thế ngất trời như vậy, quả thực thiên lý bất dung, nếu không phải sợ phá sát giới sẽ khiến tiểu hòa thượng thương tâm, hai cái con “làm gà” kia tuyệt đối không thể sống đến giờ này.

Tiểu hòa thượng nói không được sát sanh, hồ ly liền ăn chay theo y; tiểu hòa thượng mỗi ngày đều phải ngồi niệm kinh, hồ ly ngồi bên ngoài Phật đường có thể đọc lầu lầu các loại kinh thư; tiểu hòa thượng phải đốt củi hái thuốc, hồ ly liền theo y đi khắp núi đồi tìm các loại quả dại đút cho y ăn; tiểu hòa thượng nói phải tưởng niệm mẫu thân đã qua đời; hồ ly mỗi ngày hái hoa dại đem tới trước vách núi mẫu thân của tiểu hòa thượng nhảy xuống ngày xưa, cầu nguyện bà trên trời có linh thiêng, phù hộ hồ ly khi tu thành hình người sẽ biến thành hình dạng của bà; tiểu hòa thượng phải xuống núi hóa duyên, hồ ly không thể cùng đi theo, ở trên con đường lên núi mỗi mắt trông ngóng y về;... Vốn là chỉ vì báo ơn mới theo y, bất tri bất giác, tâm của hồ ly tất cả đều đặt trên người tiểu hòa thượng, kể cả thứ tâm tư không nên có này.

Tiểu hòa thượng chung quy vẫn là hòa thượng, cho dù cùng hồ ly cha cùng một chỗ, cũng là phạm vào sắc giới. Chỉ cần vẫn còn là tiểu hòa thượng, tiểu tâm tư của hồ ly chỉ có thể thối nát trong lòng. Lại càng không cần phải xét người yêu khác lối, Bạch Nương Tử và Hứa Tiên lưỡng tình tương duyệt đấy, nhưng vẫn bị cầm gậy đánh uyên ương, hồ ly đối với hòa thượng chỉ là đơn phương, sao có thể có kết quả tốt được? Nhưng tâm hồ ly hết lần này tới lần khác cứ không nghe theo không buông bỏ mà đặt trên người tiểu hòa thượng, dù là tươi cười trên mặt hàng ngày, hay trong nội tâm đang nhỏ máu.

Tiểu hòa thượng ngủ chống vó trên giường, cổ áo cơ hồ mở đến bụng, đôi chân trơn bóng cũng duỗi ra khỏi chăn. Hồ ly chỉ liếc một cái, cũng cảm giác một cỗ tà hỏa từ bụng dưới xông lên, luống cuống tay chân dùng chăn mền gói kỹ tiểu hòa thượng lại, trực tiếp theo cửa sổ nhảy ra ngoài, chạy trốn chết.

Đầu mùa xuân hồ nước lạnh như băng rét thấu xương, ngâm mình bên trong thân thể đau, tâm sẽ không đau nữa. Toàn bộ thân mình hồ ly ngâm trong hồ nước lạnh lẽo, chỉ chờ chớp mũi lộ ra khỏi mặt nước, nước mát nóng hổi hòa vào trong làn nước, lập tức trở nên mát lạnh như lòng hẩn lúc này. Không sao hết, tuổi thọ của con người rất ngắn, dùng không được bao lâu đâu, tiểu hòa thượng rồi cũng sẽ biến thành một dạng như lão hòa thượng trụ trì thôi, cuối nữa thì biến thành bộ xương khô yên nghỉ trong phần mộ phỗng phỗng. Miếu rồi sẽ đổ, núi rồi sẽ bằng, nhân gian rồi sẽ đổi qua các triều đại, rất nhanh sẽ không ai nhớ ở đây từng có một ngọn núi, trên núi từng có một tòa miếu, duy nhất không thay đổi chỉ có hồ ly đã thành yêu, còn có tâm hẩn chỉ thuộc về tiểu hòa thượng của hẩn nữa. Khóe miệng hồ ly nhếch lên một độ cong cay đắng, lệ rơi trong hồ, ngay cả cá cũng không nhìn thấy được.

(Tự nhiên tâm tôi thấy nhói nhói)

“Hồ ly!”

Nghe được âm thanh quen thuộc, hồ ly sắc một ngụm nước vào trong mũi, luống cuống tranh thủ thời gian đào tẩu, nhưng ngược lại càng sắc tợn, tiếng phì nước trực tiếp dẫn tiểu hòa thượng tới.

“Hồ ly, người sao lại rơi xuống hồ nước rồi? Đừng sợ, ta tới cứu người!” Tiểu hòa thượng hai ba phát giạt phăng quần áo vớt bên bờ, thoát cái lao mình xuống nước.

“Đừng qua đây!” Hồ ly ra sức phì, nhưng trong lúc bối rối càng thêm không phân rõ phương hướng, ngược lại trực tiếp phì đến trong ngực tiểu hòa thượng.

“Người sao thế này?” Tiểu hòa thượng ôm lấy hồ ly, lau đi nước trên mặt hắn: “Người không phải đi nhà xí sao? Thế nào mà lại rớt xuống hồ nước như vậy?”

“Mau buông tay!” Hồ ly vừa nói chuyện vừa thở gấp, làn da tái nhợt bị tình @ dục nhuộm đỏ, đôi mắt vũ mị vì nước mắt nhiễm lên một tầng sương mù, một bộ dục cự hoàn nghênh. “Người đi mau.” Hồ ly phí công vọng tưởng đẩy được tiểu hòa thượng ra, đôi tay mềm mại hết lần này tới lần khác chạm tới hắn, khiến hắn không còn một tia khí lực, “Bây giờ là mùa động dục, nếu người không đi, ta sẽ muốn...” Những lời còn lại đều bị nụ hôn nhiệt liệt ngăn trở về.

Hô hấp trong miệng hồ ly bị cướp mất, trong chốc lát chỉ cảm thấy thiên hôn địa ám, một mạch đợi đến lúc tiểu hòa thượng buông miệng hắn ra, mới nói được mấy chữ: “Mùa động dục của nhân loại đã tới chưa?”

Tiểu hòa thượng nhin không được cười lên: “Hồ ly ngốc.”

(Nội dung miêu tả thân mật bên dưới có liên quan từ cổ trở xuống, không thích hợp cho phụ nữ mang thai và thai nhi đọc, để tránh ảnh hưởng tới nhân cách phát dục của thai nhi, mong đừng cảm thấy ghét bỏ)

“Hồ ly?” Sau khi lên bờ, hồ ly liền đưa lưng về phía tiểu hòa thượng cuộn thành một đoàn, ôm đuôi vượt vuốt lông bên trên, tiểu hòa thượng có chút lo lắng đặt tay lên vai hồ ly, “Ta làm người đau rồi à? Người giận sao?”

“Ta là giận bản thân mình.” Một giọt long lanh nước mắt trượt thẳng xuống cằm hồ ly, chôn đầu vào cái đuôi bung xù, “Người luôn đối tốt với ta như vậy, ta còn muốn báo đáp người, nhưng mỗi lần đều hại người phá giới. Lần này... lại hại người nữa...”

“Đúng thật, từ khi quen biết đến nay, người đã hại ta phá bao nhiêu giới rồi?” Tiểu hòa thượng xoay mặt hồ ly qua, dùng ngón cái lau nước mắt trên mặt hắn, “Giới nói dối của người xuất gia, không nói lời lừa dối, tâm khẩu tương ứng. Ngày đầu tiên ta và người gặp nhau, ta đã hao tâm tổn trí giấu diếm sự phụ và sự huynh chuyện người biết nói, vì sợ bọn họ phát hiện người là hồ ly tinh, sẽ đuổi người đi mất; Giới sát sinh của người xuất gia, không được giết hại các loại nhuyển động. Người đau lòng ta mỗi ngày bắt côn trùng vắt vả, một mực âm thầm giết dây A Hồng A Lục và gà mái đi dùng bữa côn trùng trong vườn rau, còn tưởng ta không biết chắc; Giới lấy hương hoa của người xuất gia, không đòi hỏi. Người nói muốn làm mẹ ruột của ta, may vá quần áo cho ta, lại không khâu được, vốn chỉ cần vá một miếng thôi, người lại đi chọc nát cả bộ y phục, còn chọc đến đầu ngón tay toàn lỗ kim. Lúc thời tiết chuyển lạnh, không có y phục mặc cũng chẳng có biện pháp trách người.”

“Khi đó vẫn là bàn chân mề.” Hồ ly cúi đầu nhìn nhìn ngón tay mình, “Người có biết dùng ngón chân cầm kim có cỡ nào khó không?”

“Người sợ ta trời trở lạnh sẽ bị cảm, cả ngày cuốn trên cổ ta nói làm khăn quàng cổ hồ ly của ta. Nhưng về sau trời nóng, người vẫn không chịu xuống, cuốn đến trên cổ ta nổi hết rôm sảy nữa.”

May mà sau khi biến thành người còn giữ lại lỗ tai và đuôi. Hồ ly kéo hai lỗ tai xuống che mặt.

“Giới ngồi cao nằm cao giường ngủ lớn, không đòi hỏi. Ta không thuộc kinh thư, bị sư phụ phạt chép kinh trong nội đường, người biến bồ đoàn thành giường lớn cho ta ngủ, còn biến thành người thay ta chép kinh luôn; Giới không ăn sai giờ, quá trưa không ăn. Buổi tốt hôm tết Nguyên Tiêu, người nhét nguyên tiêu rán vào miệng ta, nhét xong mới cho ta biết trong nhân bánh nguyên tiêu hạt vừng có mỡ heo; Giới uống rượu của người xuất gia, không say xỉn. Hồi tết Trung thu người dùng rượu hoa quế ủ chúc ta quá chén, sau đó dùng sơn phấn vẽ ta thành đại hoa kiêu*; Giới dâm dục của người xuất gia, không nghĩ chuyện phòng the, không được tà dục. Người từ sau khi hóa thành người, liền hàng đêm tiến vào mộng ta cùng ta làm những chuyện hết sức dâm dục.”

*đại hoa kiêu: tô vẽ như mấy người hát hí kịch í

Hồ ly thả tay xuống: “Tiểu hòa thượng...”

“Người có biết người hại ta nặng nhất là cái gì không?” Tiểu hòa thượng ôm chầm lấy hồ ly, “Người xuất gia luôn nghĩ việc bố thí, loại trừ ý tham, nhưng người hết lần này tới lần khác khiến ta tham luyến được ở cùng người mỗi ngày, vĩnh viễn không bao giờ đủ.”

Hồ ly ngây ngẩn cả người.

“Hồ ly, nếu ta hoàn tục, người sẵn lòng cả đời ở cùng ta chứ?”

“Cả đời...” Hơi nước phủ khắp tròng mắt hồ ly, “Nhưng ta không thể rời khỏi ngọn núi này, người hoàn tục muốn xuống núi, chúng ta không thể cùng một chỗ, chớ nói chi tới vĩnh viễn.”

“Ta đi cầu sư phụ, gỡ kim cô trên cổ người xuống. Nếu ông không chịu, ta sẽ ở dưới núi này làm tiều phu, chúng ta có thể ngày ngày gặp mặt.”

“Nhưng hoàn tục rất vất vả, người cũng không muốn tới xem những nơi phồn hoa sao?”

“Nơi phồn hoa còn có kiếp sau, kiếp sau nữa có thể đi xem, nhưng đời này ở với người không thể thiếu mất một ngày được.”

“Ta là hồ ly cha, cho dù cùng người, cũng không có cách này sinh con dưỡng cái được.”

“Ta không quan tâm.”

“Ta và người người yêu khác lối.”

“Cho nên ta càng quý trọng mỗi thời mỗi khắc ở bên người. Nhưng người có bằng lòng cùng kẻ phạm tu tục tử dương thọ chỉ ngắn ngủi vào thập niên là ta đây cùng một chỗ không?”

“Ta bằng lòng.” Hồ ly từ khi biết nói tới nay chưa từng hy vọng xa vời sẽ nói những lời này cho tiểu hòa thượng, “Nếu trụ trì chịu gỡ kim cô của ta xuống, ta sẽ xuống núi tìm người. Kiếp này tận còn có kiếp sau, kiếp sau tận còn có kiếp sau nữa, bất luận người biến gà biến chó, biến ngựa biến khỉ gì, ta nhất định vẫn có thể tìm được người.”

“Không thể trông mong chút nào vào ta được chứ?” Tiểu hòa thượng xoa xoa sống mũi cao thẳng của hồ ly, “Nếu đời này cứ trông mong ta phá giới gặp báo ứng, kiếp sau chỉ có thể làm súc sinh à?”

“Kiếp sau làm súc sinh, người có thể cùng ta một chỗ tu luyện, cùng một chỗ thành tiên. Tiểu hòa thượng, kiếp sau người cũng đừng làm người nữa nha, làm hồ ly có được không? Như vậy chúng ta có thể vĩnh viễn cùng một chỗ.”

“Được.”

Người yêu khác lối, hồ ly có thể vì tiểu hòa thượng quy y cửa Phật, tiểu hòa thượng cũng có thể vì hồ ly quy vào yêu giới.

12. Chương 11: Xuống Núi

Hình ảnh minh họa đổi thành mỹ thiếu niên thì hợp hơn a ~ Cơ mà khó kiếm T~T

Tiểu hòa thượng xin được hoàn tục, trụ trì rất sẵn khoái đáp ứng, gỡ kim cô xuống cho hồ ly luôn, tùy ý bọn họ xuống núi.

Sư huynh lại vô cùng đau đớn, lặng lẽ kéo tiểu hòa thượng qua một bên, lấy tiền hóa duyên tích góp được trong miếu cho y, lăm nhà lăm nhăm dặn dò lòng người khó lường, chuyện đời khó liệu, ý hại người không thể có, nhưng nên có tâm đề phòng người...

Tiểu hòa thượng kiên nhẫn nghe vị sư huynh chuyện gì cũng quẩn đây căn dặn, chờ hần nói xong hết mới mở miệng: “Sư huynh, nghĩ giúp đệ một cái tên sau khi hoàn tục đi.”

“Đệ tục gia họ Mộ, tên Trường Thanh, từng bách trường thanh*, chính là trường thanh.” Sư huynh thở ra một hơi, “Có một số việc... cũng đã đến lúc nên nói cho đệ biết rồi.”

*trường thanh: trường là dài, xa (không gian), thọ (thời gian), nhiều tuổi; thanh: màu xanh, xanh, đen, hoặc hoa cỏ màu còn xanh, trẻ trung... -> từng bách trường thanh = từng bách mãi xanh mãi: v

Tiểu hòa thượng không thúc giục, lắng lắng nghe.

“Ông nội của đệ Mộ Bách Vạn cùng Thường Ngô Xuân Thường tướng quân là đồng hương, lúc ấy Thường tướng quân theo ** hoàng đế tạo phản, ông nội của đệ bị nhiều thứ bức đến bước đường cùng, đành vào trong quân tìm nơi nương tựa cho mình. Ông nội của đệ tuy trước kia đọc không nhiều sách lắm, nhưng cũng biết tới cái đạo lý ăn cháo đá bát, sau khi ** hoàng đế bình định thiên hạ, ông không ỷ vào quân công hiển hách đi làm quan, mà cầm vàng bạc được thưởng, mua nhà mua đất ngụ dưới núi này, làm một hương thân mà quan phụ mẫu cũng phải kiêng nể ba phần.

“Có lẽ do Phật tổ thấy sát nghiệt của ông quá nặng, ông nội của đệ thê thiếp thành đàn, nhưng dưới gối cũng chỉ có mình đứa con trai là cha đệ, đứa con này thuở nhỏ đã một lòng hướng Phật, căn bản không quan tâm chuyện thế tục. Ông nội đệ phải lấy hiếu đạo ra bức ép cha đệ kéo dài hương hỏa Mộ gia, cha đệ bị cho là vong ơn không báo công lao sinh dưỡng của cha mẹ, đành phải cưới mẹ đệ, sinh ra đệ, sau khi đệ sanh chưa được bao lâu, liền quy y xuất gia luôn.

“Cha mẹ đệ là do phụ mẫu sắp đặt cứ như vậy thành thân, căn bản chẳng mấy ân ái. Cha đệ cho rằng để lại người kế tục cho ông nội đệ, cho mẹ đệ có con cái mà nương tựa, cả đời cơm áo không lo, thì chẳng còn điều chi vướng bận nữa. Không biết vì sao sau đó Mộ gia lại bị dính đến Lam Ngọc án*, nam đinh ngoài mười sáu tuổi bị xử trảm, dưới mười sáu thì bị dày ba ngàn dặm, nữ quyến tịch quan, chỉ có cha đệ vì xuất gia, nên mới tránh được một kiếp.

*Lam Ngọc án: là chỉ sự kiện Hồng Vũ đế Chu Nguyên Chương trừng phạt đại tướng Lam Ngọc, tiếp đó trắng trợn giết sạch công thần tướng lão có liên quan. Đây là một trong tứ đại án của Minh Sơ Hồng Vũ. Hồng Vũ năm thứ 26 (1393), Chu Nguyên Chương vì muốn tập trung quyền lực mà lấy cớ Lương quốc công Lam Ngọc có mưu đồ tạo phản, trắng trợn giết sạch những công thần danh tướng có công lao to lớn với đất nước. Vụ án Lam Ngọc này đã liên lụy hơn 1,5 vạn người bị giết.

“Lúc ấy đệ vẫn chưa đầy một tuổi, tất nhiên chịu không nổi nỗi khổ đi đây, mẹ đệ liền đặt đệ trước cửa miếu mà cha đệ xuất gia, mình thì đánh lạc hướng quan binh, nhảy núi tự vẫn. Về sau quan binh tra xét trong miếu, vì muốn bảo vệ đệ, sư phụ giúp đệ quy y, cha đệ trở thành sư huynh của đệ.”

Tiểu hòa thượng trở hai mắt nhìn: “Sư huynh, huynh...”

Bí mật bị chôn giấu hai mươi năm, cuối cùng vẫn nói ra miệng, tâm sư huynh cơ hồ muốn theo cổ họng vọt ra khỏi cổ.

“... Từng gặp cha đệ?”

Sư huynh không ngờ tiểu hòa thượng sẽ hỏi như vậy, há to miệng, cuối cùng vẫn nuốt lời định nói về: “Ừ, cha đệ cũng là sư huynh ta. Nhưng tiếc rằng sau khi mẹ đệ tự vẫn, huynh ấy cũng rất nhanh hối hận mà chết, không thể nghe được một câu gọi “cha” của đệ.”

Tiểu hòa thượng không nói tiếng nào.

“Sư đệ, đệ có hận cha mình không? Khi trước bỏ rơi mẹ con đệ, nhất mực xuất gia tu Phật, thoát khỏi biển khổ.”

Tiểu hòa thượng không chút do dự lắc đầu: “Nếu cha không xuất gia, thì vong hồn dưới đao của Mộ gia lại nhiều thêm một người. Hơn nữa đệ cảm thấy có thể ở lại dương gian thật tốt, có sư phụ dạy bảo, có sư huynh yêu thương, bây giờ lại gặp được một người toàn tâm toàn ý, có thể cùng đệ đến đầu bạc răng long cũng không chia lìa. Sư huynh, huynh nói xem nếu cha đệ vẫn còn trên nhân thế, ông ấy có cao hứng thay đệ không đây?”

“Sẽ. Nhất định ông ấy sẽ...” Nói đến phần sau, sư huynh đã khóc không thành tiếng.

“Sư huynh, đừng thương tâm nữa, về sau chúng đệ còn có thể thường xuyên quay lại thăm các người mà.”

“Đúng vậy ha, ta thật khờ quá.” Sư huynh lau nước mắt, “Đi mau đi, sắc trời không còn sớm, đừng để hân đợi lâu nữa.”

Vì về sau có thể cùng tiểu hòa thượng một chỗ sinh sống tại nhân gian, hồ ly sử dụng pháp thuật làm đôi tai cùng đuôi lớn sau lưng biến mất, không có cái đuôi giữ thăng bằng, ngay cả đi đường cũng lắc la lắc lư. Tiểu hòa thượng đỡ hồ ly suốt chặng đường, mỗi bước đi trên sơn đạo đều rất cẩn thận, sư huynh đứng nơi cửa miếu dõi theo bóng dáng bọn y dần xa, thẳng đến khi không nhìn thấy nữa, vẫn không nỡ rời đi.

“Hài tử trưởng thành, có muốn giữ cũng chẳng được đâu.” Trụ trì không biết đứng sau lưng ông tự lúc nào.

Sư huynh bắt đầu dĩ lắc đầu: “Ngũ uẩn lục độc là vọng, tại sao nó lại không nhìn thấu chứ?”

*Ngũ uẩn lục độc: Ngũ uẩn hay còn gọi là ngũ âm, bao gồm 5 âm phân biệt là sắc, thụ, tưởng, hành, thức. Lục độc là một thuyết pháp trong Đại Tàng kinh. Lục căn ngược lại là có. Tức tai mắt mũi lưỡi da và giác quan thứ sáu (tức sáu giác quan)... Theo tôi tra thì là như vậy, có gì sao sót mong mọi người góp ý, tại tôi không hiểu về đạo Phật lắm

“Con sinh nơi quyền quý, lớn lên trong sung sướng, thuở nhỏ đã xem thấu vạn tượng hồng trần, tự nhiên nhìn thấu tham ngộ. Nó còn chưa thấy qua những nơi phồn hoa, sao có thể cam tâm cả đời ở trong miếu cổ Phật thanh đăng* đây?”

*Cổ Phật thanh đăng: thanh đăng - đèn thanh huỳnh đã gắn liền với tượng Phật, mượn ý chỉ kiếp sống tịch mịch nơi cửa Phật

“Hiểu thấu sự đời thì sao chứ? Chung quy vẫn là một thân tội nghiệt.” Sư huynh thở dài, “Con cho rằng chỉ cần kéo dài hương hỏa là đã tận hiếu với cha mẹ, để lại gia tài cho vợ con là đã tận trách, ai biết được lại có ngày cha con ngày ngày gặp nhau mà lại không được nhận nhau, đều là nghiệt quả của mỗi nghiệt duyên mà ra.”

Trụ trì thế nhưng cười ha ha: “Con cho rằng nó thật sự không đoán được sao?”

Sư huynh ngáy ngẩn cả người.

“Nếu cha con các con nhận nhau, ai biết được con có dùng mệnh lệnh cha mẹ tách nó với hồ ly ra không cơ chứ?”

“Nó vì thế mà không chịu nhận con hay sao?” Sư huynh cười khổ, “Trong mắt nó, kẻ làm cha ruột là con đây còn không bằng một con hồ ly à.”

“Lúc trước cha mẹ con bức con lấy vợ sinh con, con thì sao hả?”

“Thống khổ lắm, nhưng lại ngại hiếu đạo, không thể không theo.” Cho dù hôm nay nhớ lại, thống khổ vẫn y nguyên. Nếu lúc trước ông không để ý mệnh lệnh của cha mẹ, nhất quyết xuất gia, thì đã chẳng hại vợ hiền chết thảm, càng sẽ chẳng hại con trai tuổi còn nhỏ đã mất cha thiếu mẹ rồi.

(Áy, bác làm vậy thì không có truyện này cho tội hủ bọn cháu đọc đâu)

“Đã biết là thống khổ, vì sao vẫn nhẫn tâm khiến con mình thống khổ như mình?”

“Thế nhưng mà..”

Trụ trì cắt ngang ông: “Nếu có một nữ tử mỹ mạo gia cảnh lại giàu có thật tâm đợi nó, con vẫn muốn như vậy sao?”

“Người phạm tục cũng có khoái hoạt của người phạm tục, nếu là bọn họ thật tâm yêu nhau, con tự nhiên sẽ không ngăn trở.”

“Nếu là nữ tử xấu xí thì sao nào? Nữ tử nghèo khó thì sao đây?”

“Sư phụ cứ đùa, đệ tử há lại là kẻ nông cạn như vậy? Tướng mạo đẹp hay xấu, nhà nghèo hay giàu, chẳng qua chỉ là sắp xếp của thời vận, nửa điểm cũng không phải do người mà ra.”

“Đẹp xấu giàu nghèo là sắp xếp thời vận, là người hay yêu, là nam hay nữ, chẳng lẽ cũng không cho phép người chọn lựa hay sao?”

“Sư phụ nói đúng, đệ tử xin ghi nhớ. Chỉ là...” Sư huynh còn có chút do dự, “Đứa nhỏ này tâm địa thiện lương, không biết lòng người hiểm ác, nếu chỉ là bị người lừa gạt đi chút vật ngoài thân thì không sao, cái đệ tử thật sự lo lắng là nó bị người ta uy hiếp đến tính mạng kìa.”

“Cho nên vì sư mới để hồ ly và nó cùng nhau xuống núi.”

“Hồ ly kia là yêu thú ngàn năm, sư phụ gỡ kim cô trên cổ nó xuống, sẽ không sợ nó hại người sao?”

Trụ trì cứ như nghe được chuyện gì vô cùng tốt: “Con của con đã sớm trở thành kim cô đeo trong lòng nó, ta cần gì phải vẽ vời cho thêm chuyện ra, lại đeo thêm một cái trên cổ nó nữa chắc?” Con cũng đừng quá lo lắng. Con cháu đều có phúc của con cháu, tùy chúng nó đi thôi.”

Đúng vậy ha, con cháu đều có phúc của con cháu, làm cha mẹ cho dù có phiền lòng, thì có thể quan tâm được bao lâu cơ chứ? Trên con đường xuống núi, hai người trẻ tuổi đã khuất bóng, sư huynh nhìn sang ráng ngũ sắc hướng chân trời: “Vân nương, con của chúng ta đã trưởng thành, nàng có thấy không? Kiếp này ta phụ nàng quá nhiều, kiếp sau trả lại cho nàng cả đời vợ chồng ân ái, được chứ?”

Tự sợ đa tình hại phạm hành,

Vào núi lại sợ lỡ khuynh thành.

Thế gian há được cùng trọn vẹn?

Thà phụ Như Lai chẳng phụ khanh.*

(Dịch: Sakura Shan – Khoe chị gái:v)

~ HOÀN

~*Bài này đã bị chế nha, bài gốc là:

Tự thẹn đa tình đoạn kiếp tu,

Nhập thiền khôn xóa bóng hình xưa

Thế gian ai vẹn đôi đường cả

Không phụ Như Lai không phụ nàng

(Nguồn: NgocThanh9420 – Wattpad)

Còn bài sau khi chế:

Trung:

,

.

?

.

Hán Việt:

Tự khùng đa tình tổn phạm hành,

Nhập sơn hựu phạm ngộ khuynh thành.

Thế gian khởi đắc song toàn pháp?

Ninh phụ Như Lai bất phụ khanh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/pha-gioi>